

ПАМЕЛА
ТРАВЪРЗ

МЕРИ ПОПЪНЗ

ОТ УЛИЦА „ЧЕРЕШОВА“

ПАН

**ПАМЕЛА ТРАВЪРЗ
МЕРИ ПОПИНЗ ОТ УЛИЦА
„ЧЕРЕШОВА“**

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Приключенията на Мери Попинз и малките палавници от семейство Банкс са към своя край. Преди да се сбогуваме с тях, ще прочетем за невероятния празник Енъовден, когато всичко се преобръща с краката нагоре. Ще се срещнем и с новия съсед от номер осемнайсет, когото всички обикват.

Памела Травърз (1904–1996) е родена в Австралия, но прекарва по-голямата част от живота си в Англия. Става световноизвестна още с първия си роман за деца — „Мери Попинз“. Приказната поредица за вълшебната гувернантка включва книгите:

- Мери Попинз
- Мери Попинз се завръща
- Мери Попинз отваря вратата
- Мери Попинз в парка
- Мери Попинз улица „Черешова“

МЕРИ ПОПИНЗ ОТ УЛИЦА „ЧЕРЕШОВА“

На К. Л. Т.
и
К. Дж. Т.

Беше навечерието на Еньовден — най-магическият ден в годината. По това време стават много странни и необикновени неща, чак до самия заник. Но до настъпването на вечерта имаше още много, а слънцето светеше ослепително, пълзейки неохотно към запад, сякаш не му се щеше да се разделя със земята. То особено се гордеше с работата си през този ден. Беше полирало и лъснало толкова старателно земното кълбо, че глобусът скоро нямаше да потъмнее. Неговото собствено отражение му се усмихваше отвсякъде — от фонтаните, езерата и прозорците, дори от зрелите плодове по дърветата на улица „Черешова“, която то добре познаваше.

— Няма нищо толкова красиво като слънчевата светлина — каза горделиво на себе си то, когато зърна отблясъците по стъклата в къщата на адмирала; искрите, които хвърляше медното чукче върху вратата на госпожица Ларк; матовото проблясване на стария оловен войник, очевидно захвърлен и забравен от своите притежатели в градината на най-мъничката от всички къщи по улицата. Слънцето добре познаваше и това място.

— Наоколо не се вижда жива душа — рече си то, изпращайки дълъг лъч по цялата улица. Просторът бе изпълнен с цветя и ухания. Слънцето познаваше добре и него. Нали все пак имаше пръст в създаването му. Че как иначе — какво ли би станало с дърветата, тревата и цветята без неговите ласки, от които тревата ставаше по-зелена, листата — като полирани с восък, а почвата в цветните лехи — топла и мека като пухено легло?

Аха, ето тук, в пъстрите сенки, *все пак имаше някой!*

— Кой ли е това там долу в парка? — зачуди се слънцето.

Загадъчната фигура ходеше напред-назад под дърветата и ту свиреше пронизително със свирка, ту крещеше нещо.

Че кой друг можеше да е, ако не Пазача на парка! Нищо чудно обаче, че слънцето не го позна — въпреки юнската жега той носеше черна моряшка тривърха шапка от филц с избродирани череп и кръстосани кости върху нея.

— Спазвайте разпоредбите! Не забравяйте парковия правилник! Хвърляйте всички отпадъци и боклуци само в кошчетата!

Но никой не обръщаше внимание на виковете му. Хората се разхождаха по двойки, хванати за ръка, мятаха боклуци където им

падне, безгрижно прекосяваха полянките точно пред надписа „Пази тревата!“, без да им пука за разпоредбите и парковия правилник.

Един полицай се мотаеше наперено напред-назад, фукаше се важно със значката си и пристъпяше така, сякаш не само цялата земя му принадлежи, но и трябва да се гордее с господар като него.

Дечурлигата ту се издигаха във въздуха с люлките, ту пропадаха стремително надолу. Цвърчаха като лястовичета.

Лястовиците пък толкова силно извиваха своите песни, че заглушаваха отчаяните викове на Пазача в парка и никой не го чуваше.

Адмирал Бум и госпожа Бум бяха предприели дълга разходка, за да подишат чист въздух преди вечеря. Те си прехвърляха кесия с фъстъци и оставяха след себе си широка следа от празни черупки.

„О, аз бродя из вечерния здрач с мойта любима до мен!“, припяваше адмиралът, пренебрегвайки табелите с надпис: „Забранено е влизането на музиканти и амбулантни търговци в парка!“.

В алеята с розови храсти един висок мъж с възтесничка шапка за крикет топеше носната си кърпа във фонтана и бършеше почервенялото си от слънцето чело.

Малко по-надолу край езерото друг по-възрастен господин с шапка от вестник въртеше глава насам-натам и душеше въздуха като ловджийско куче.

— Ехо-о-о-о! Професоре-е-е! — провикна се госпожица Ларк и побягна през тревата, а нейните кучета неохотно я последваха, сякаш им се искаше в този момент да са на което и да е друго място по света.

За да ги премени за Еньовден, госпожица Ларк беше вързала на всяко от тях панделка — розова за Желания и синя за Андрю. Вместо да се зарадват обаче, двете кучета се чувстваха засрамени и потиснати. Какво ли ще си помислят хората, казваха си те. Сигурно ще ги сбъркат с пудели!

— А пък аз ви чакам ли, чакам, Професоре! Навярно сте загубили пътя!

— Е, така обикновено става с пътищата — или ти ги губиш, или пък те — теб. Така или иначе, вие вече ме намерихте, госпожице Спароу. Всуе обаче! — рече Професора и започна да си вее с шапката. — Намирам, че в пустинята Сахара е малко, хъм, жежко!

— Но вие не сте в Сахара, Професоре! Намирате се в парка! Нима не помните — аз ви поканих на вечеря!

— А, вие ли бяхте! Помня, помня, на улица „Малинова“. Надявам се поне там да е малко по-прохладно за нас двамата и вашите, хъм, пудели.

Андрю и Желания провесиха уши. Бяха се сбъднали най-ужасните им страхове.

— Не, не! Адресът е улица „Черешова“, а моето име е Лусинда Ларк! Направете поне малко усилие да не забравяте толкова! А, ето ви и вас, приятели! — зачурулика тя, щом зърна семейство Бум в далечината. — Накъде сте тръгнали в тази прелестна вечер?

— „Отплуват моряците в открито море!“ — пропя адмиралът. — „И много бури ще минат, дорде моят Джак се завърне отново при мен!“, нали така, благоверна моя? — обърна се адмиралът към съпругата си.

— Да, драги — промърмори госпожа Бум, — освен ако не потърпиш до утре с отплаването. Точно сега Бинокъл приготвя домашна погача и ябълков мармалад за вечеря.

— За нищо на света не бих пропуснал домашната погача! Да пускаме котва тогава, благоверна моя! Ще чакаме сутрешния прилив!

— Да, драги — съгласи се госпожа Бум. Но тя си знаеше, че няма да има никакъв сутрешен прилив. Също така беше наясно, че макар адмиралът постоянно да приказва за отплаване, никога вече няма да излезе в открито море. Беше твърде далеч от сушата, а той получаваше морска болест.

— Спазвайте разпоредбите! Не забравяйте парковия правилник! — притича край тях Пазача на парка, надувайки свирката си.

— Кораб на хоризонта! Здравей, стари морски вълко! — рече адмиралът и дръпна за ръкава Пазача на парка. — Тази шапка, дето я носиш, е моя, капитане! Спечелих я в юмручен бой на брега на Мадагаскар, нали така, благоверна моя? — обърна се към жена си той.

— Така трябва да е, щом го казваш, драги — промърмори госпожа Бум. Отдавна беше разбрала, че е по-добре да се съгласява с него, вместо да му противоречи. Въпреки това много добре знаеше каква е голата истина — че шапката принадлежи на Бинокъл, един пенсиониран пират, който поддържаше доколкото му позволяваха силите къщата на адмирала, построена във формата на кораб. И че те двамата с мъжа си не бяха зървали Мадагаскар дори през крив макарон.

— Аз пък си мислех, че съм затрил някъде моята шапка с череп и кръстосани кости! Къде я откри, морска змия такава?

— Ами, май падна право от небето — започна да шикалкави Пазача на парка. — И аз, така да се каже, я сложих погрешка, без да съм имал наум да навредя на някого, господин адмирал!

— Глупости! Ти сигурно говориш за гюлета. Пиратските шапки не падат просто така от небето! Сега я върни на госпожа Бум — тя носи всички тежки предмети, докато аз проучвам околността!

При тези думи адмиралът вдигна своя телескоп и прилепи око към него.

— Тогава аз какво да си сложа на главата? — попита Пазача на парка.

— Върви в открито море, приятелю, там ще се погрижат за теб. Раздават шапки с надпис „К. Н. В.“^[1] или нещо подобно. Виж, пиратската си шапка не мога да ти отстъпя — тя ми трябва. „Нося се вихрено напред — охо! — през широката Мисури!“ — пропя внезапно адмиралът и помъкна след себе си своята съпруга, стиснала под мишница пиратската шапка.

Пазача на парка се огледа тревожно. Какво ли би станало, ако отнякъде внезапно се появи господин Кмета и го свари с гола глава! Даже не смееше да си представи последиците! Ах, кога най-сетне ще свърши този дълъг ден! Кога цялата тълпа безгрижно разхождащи се по двойки хора ще се прибере за вечеря! Тогава той ще заключи с катинар вратата в парка и ще изчезне в мрака, където никой няма да забележи, че е без шапка. Само слънцето да залязва по-скоро!

Но слънцето продължаваше да се тутка и никой не се канеше да се прибира вкъщи. Напротив — хората тепърва разтваряха хартиени торби, вадеха от там сандвичи и сладкиши и мятаха пликите право върху тревата.

— Човек би си помислил, че паркът е техен! — рече Пазача на парка, който си мислеше, че именно той е собственикът.

През главната порта прииждаха нови и нови хора. Идваха, хванати ръка за ръка, спираха се да си изберат балони или пък пристигаха от панаира и купуваха фунийки с разноцветни топки сладолед. Държаха се за ръце, огрени от лъчите на залязващото слънце, които образуваха дълги сенки по лехите пред тях.

По едно време през портата в края на главната алея се зададе малка групичка, която мина през двете разтворени крила в тържествен строй. Най-напред се търкаляше детска количка, натоварена с играчки и деца; от едната ѝ страна вървеше момиче с кошница в ръка, а от другата — момче в моряшко костюмче, понесло пазарска мрежа. И

кошницата, и мрежата бяха добре натъпкани, сякаш на групата предстоеше дълъг поход.

Количката буташе фигура с изправени рамене, розови бузи, яркосини очи и вирнат нос, която Пазача на парка познаваше твърде добре.

— О, не, *само това не!* — промърмори той под нос. — Защо, за бога, идва в този час?! Накъде се е упътила, когато отдавна вече трябваше да си е вкъщи!

Той пресече ливадата и заговори новодошлите:

— Май сте позакъснели, а? — рече, опитвайки се доколкото може да изглежда приятелски настроен. Ако беше куче, опашката му сигурно вяло щеше да се поклаща.

— За какво да сме закъснели? — попита Мери Попинз и погледна през Пазача на парка, сякаш беше прозрачно стъкло.

Той трепна и видимо се сви.

— Ами, исках да кажа, че днес като че ли всичко е с главата надолу, ако разбирате какво имам предвид.

Сините очи станаха с един нюанс по-тъмни. По всичко личеше, че я е обидил.

— Мигар ме обвинявате — остро попита тя, — че уравновесена и уважавана личност като мен стои на главата си?

— Не, разбира се, не и на главата. Дума да не става — като някой акробат! Нищо подобно!

Напълно обърканият Пазач започна да подозира, че сега именно той стои изправен на главата си.

— Исках само да кажа, че е малко късничко да идвате в парка. По това време се пие чай, хората си лягат — ей такива ми ти работи. А ето ви вас, хукнали право напред, сякаш тепърва отивате на излет! — Той спря поглед на кошницата и мрежата, претъпкани с провизии. — Цялата къща помъкнали, така да се каже.

— Точно така, ще си направим вечерен пикник. — И Джейн посочи към кошницата. — Тук има всякакви лакомства, защото не се знае кога ще се натъкнем на някой приятел, тъй рече Мери Попинз.

— И ще останем много дълго — допълни Майкъл, разклащайки мрежата за пазар.

— *Вечерен пикник?! —* изтръпна Пазача на парка. Никога през живота си не бе чувал подобно нещо, дори се чудеше дали изобщо е позволено. Той прехвърли набързо наум парковия правилник и се окопоти отново: — Спазвайте разпоредбите! Хвърляйте отпадъците само в кошчетата за боклук! Не оставяйте черупки от яйца по тревата!

— Да не сме кукувици да разхвърляме яйца където ни падне — срязва го Мери Попинз.

— Става дума за варени яйца — каза Пазача на парка. — Не може да има пикник без варени яйца. И накъде сте тръгнали така, ако смея да попитам?

Той смяташе, че ако пикникът е в парка, има право да знае повече подробности.

— Отиваме в... — ентузиазирано започна Джейн.

— Достатъчно, Джейн — срязва я Мери Попинз. — Няма какво да си бъррим с непознати.

— Но аз не съм непознат! — възпротиви се Пазача. — Аз съм тук всеки ден, дори и в неделя! Вие ме познавате много добре — аз съм Пазача на парка!

— Тогава защо не си носите шапката? — попита Мери Попинз и така яростно бутна количката, че Пазача трябваше да отскочи назад, та колелетата да не премажат крака му.

— Отдръпнете се, моля! — каза Мери Попинз и малкото шествие продължи в стегнат ред.

Пазача ги проследи с очи, докато не се скриха от погледа му. Последното, което видя, бе крайчето на новата бродирана рокля на Мери Попинз иззад филодендроните.

— Да си бърбят! — издърдори след тях той. — Чудя се само тя пък за коя се има!

Но тъй като наоколо нямаше никой, този въпрос остана да виси във въздуха без отговор. „Надменна снобка, ето това е тя! — помисли си той. — Пък и не е някоя красавица да речеш!“ Прав й път, да върви накъдето ѝ видят очите — по главната алея може да се стигне и до зоологическата градина, и до катедралата „Св. Петър“, даже чак до реката. Е, той не може да охранява всичко наведнъж, нали така! Неговата работа беше да се грижи за парка. И така, готов да посрещне новите нарушители, той се огледа с повишена бдителност наоколо.

— Ей, вие! — кресна предупредително Пазача, когато високият мъж, който до преди малко си мокреше лицето на фонтана, склони глава над една роза, за да я помирише и — представете си — я откъсна. — Забранено е късането на цветя в парка! Спазвайте разпоредбите! Не забравяйте парковия правилник!

— Едва ли бих могъл да го забравя, тъй като аз съм този, който го измисли.

— Ха-ха! Вие значи сте го измислили! Много смешно!

И Пазача на парка избухна в подигравателен смях.

— Признавам, някои от разпоредбите са наистина смешни. Всеки път, когато ги прочета, ме напушва смях. Но вие нали не сте забравили, че идва Еньовден. През тази нощ никой не спазва парковия правилник. Аз пък изобщо не съм длъжен да му се подчинявам нито сега, нито когато и да било!

— Така ли?! Че за кого се мислите пък вие тогава?!

— Не се мисля, а съм уверен в това. Пък и всеки наоколо знае и може да потвърди кой съм аз. Аз съм Министър-председателя.

Пазача отметна глава назад и избухна в още по-силен смях.

— Не е възможно да сте Министър-председателя с тази глупава шапка на главата! Премиера носи лъскав черен цилиндър и винаги ходи с панталон на тънки райета!

— Сега идвам от игра на крикет. Давам си сметка, че шапката ми е твърде малка, но аз доста поизраснах. Съгласете се, че не може да се носи цилиндър, когато плувате или играете на кегли например.

— Разбирам, вие сте приключили с играта на крикет и сега отивате на посещение при краля. Познах ли? — попита саркастично Пазача.

— Наистина е така. Тъкмо излизах, когато от двореца пристигна много важно писмо. Къде ли съм сложил пустия му плик? Да се не видят и тия нескопосани спортни панталони с техните плитки джобове! Не е нито в този, нито в другия! Да не би пък да съм го изгубил? А, сетих се къде е!

Той дръпна от главата си жалката шапка и извади от нея плик, запечатан с голям печат със златна корона върху него.

„Уважаеми Министър-председателю — започна да чете той, — ако нямате никакви специални планове, моля заповядайте на вечеря у нас. Омар, трюфели, сандвичи със сардина. Смятам да сътворя няколко нови закона и ще ми е драго да си побъбрим.“

— Ето, нали ви казвах! Така е всяка божа вечер. Човек не може дъх да си поеме. Нямам нищо против да си побъбрим — това ми влиза в задълженията, но не понасям омар! От него ми се разстройва храносмилането. Е, въпреки всичко се налага да отида. Разпоредбите в парка може и да се заобиколят, но държавните закони не можеш престъпи. А между другото — каза високомерно той и скръсти ръце, за да изглежда по-важен, — с вас какво да правя? Някакъв напълно непознат минавач ме заговаря и ми нарежда — *на мен!* — да не късам розите! Това влиза единствено в правомощията на Пазача на парка!

— Ами, а-а-аз съм Пазача на парка — заекна Пазача, който се тресеше от глава до пети откакто зърна кралския печат. Беше направил ужасна грешка и го втрисаше при мисълта какви може да са последиците от нея.

Премиера вдигна своя монокъл, нагласи го здраво на окото си и измери с поглед фигурата отпред.

— *Аз съм шокиран!* — навъсено рече той. — Даже съм вцепенен. Но най-вече съм безмълвен, че един обществен служител на публично място си позволява да се явява без надлежната униформа! Вече не помня кога за последен път бях така потресен! И какво сте сторили с шапката си? Молете се само да сте гологлав по някоя наистина сериозна причина!

— Из-з-з-пуснах я в едно кошче за боклук.

— *Кошче за боклук?! В едно вместилище на портокалови кори?* Служител на Градския съвет, дете толкова не го е грижа за шапката му, че я хвърля в... Не, това е немислимо! Това не може да мине току-така! Подобни постъпки ще подкопаят устоите на държавата! Непременно трябва да говоря с Кмета!

— Моля ви, Ваша Чест, стана съвсем случайно — просто си загубих ума за миг. Неволно умопомрачение, което обещавам да поправам. Още утре ще преровя целия боклук и ще я намеря! Само не казвайте на Кмета, Ваша Милост, *умолявам ви!* Помислете за моята бедна стара майка!

— Вие сам трябваше да помислите за нея. На пазачите на паркове се плаща, за да мислят! И да са през цялото време с ума си, а не да го губят насам-натам. Няма да позволя да се случват подобни неща! Но тъй като днес е навечерието на Еньовден, а той е само веднъж в годината, ще си затворя очите. При условие че... — Министър-председателя хвърли един поглед на часовника си и изопна лице. — Мили боже, твърде късно е да поставям каквито и да е условия. Вие сам ще трябва да разрешите този проблем. Сега трябва да тичам вкъщи и да си сменя панталона.

И той се наведе, за да вдигне захвърлената върху тревата шапка за крикет.

— Вие женен ли сте? — попита, поглеждайки отново Пазача.

— Не, милорд, премиере мой... Не съм.

— И аз не съм. Много жалко в такъв случай. Не за мен, естествено. Като си помисля обаче, че някоя девица горко въздиша подире ми и слага под възглавницата си китка от божо дръвче, лавандула, кръглолистно ленивче, но въпреки това не може да спечели сърцето ми. Бедното създание! Напразно, напразно — какво

разочарование! Само една нощ в годината и тя вече настъпва. Разбирате, нали?

Само че Пазача на парка *нищо* не разбираше. За кого ще бъде разочарованието в края на краищата? И какво ѝ беше толкова специалното на настъпващата нощ, освен че всички нарушаваха разпоредбите в парка и се държаха така, сякаш се намират в собствения си заден двор! И коя е тая загадъчна фигура, рече си той, дете върви заднишком, пристъпвайки неуверено и с препъване през главната алея?

Беше Елън от номер седемнайсет на улица „Черешова“. Тя пристъпяше като сомнамбул, със затворени очи и протегнати напред ръце, залитайки право през току-що наторената поляна, дето я косиха едва тази сутрин.

Пазача застана нащрек. Той нямаше да стои безучастен, докато някои не само не зачитат правилата, но и се подиграват с тях! Беше длъжен да се противопостави на подобно своеволие, пък дори и без шапка! Пред погледа му попадна малък предмет, който лежеше близо до фонтана. Оказа се шапката за крикет на Премиера, която той очевидно беше забравил в бързината. Пазача с благодарност я вдигна от земята. Така главата му поне нямаше да е гола.

— Гледайте къде вървите! Внимавайте! Госпожице Елън! По-леко с това залитане и препъване! Стойте настрана от пейките, бордюрите и кошчетата за боклук!

Той се втурна напред, крещейки предупредително.

Бавно и предпазливо, почти пълзешком, Елън продължаваше да напредва с гръб в неговата посока. Накрая, когато тя едва не блъсна Пазача, отнякъде внезапно изскочи Полицая, който очевидно я бе проследил. Той се мушна между двамата и Елън се блъсна в гърдите му, изопнати в синята униформа.

— А! — извика щастливо тя, обърна се и отвори очи. — Надявах се да сте вие и ето ви пред мен! Какво ли щеше да стане, ако се бях блъснала в някой друг!

— Наистина, какво ли щеше да стане! — грейна Полицая. — Но това не се случи и аз съм точно този, който трябва! Няма никаква грешка!

— Напротив, много е *погрешно* да се постъпва така! Можехте да връхлетите на някой друг или пък да си счупите крака! И тогава кой щеше да е виновен? Аз! Не е разрешено да се върви заднишком в парка! — сурово я скастри Пазача.

— Но аз трябваше да го направя! Сега е Еньовден! Апчихи! Ако в навечерието на този ден си сложил под възглавницата една-две билки — майоран, босилек — няма значение какви, ще се натъкнеш на истинската си голяма любов. Повече от сигурно е! Освен ако не стъпиш на цариградско грозде. Апчихи! Тогава трябва да се чака чак до следващата година. За да се опита отново, разбира се!

— Е, аз със сигурност не съм цариградско грозде, нали? — Полицая взе дланта ѝ. — В такъв случай не е нужно да се чака до следващата година, нали? — И той пъкна ръката ѝ под своята.

— Ами какво става, ако не се блъснете в *никого*? Ами ако все настъпвате цариградско грозде? — започна да разпитва Пазача. Май Елън разправяше бабини деветини, но човек трябва да има мяра в приказките и да не дърпа дявола за опашката, защото току-виж станали истина.

— Е, все някой ден ще се натъкнете на някого, апчихи! Няма толкова цариградско грозде по света, пък и винаги можете да използвате краставица, не забравяйте това!

— От къде на къде краставица?

Това сигурно е някоя нова щуротия, помисли си Пазача. Да не се опитваха да го направят за посмешище?

— Ама вие нищо, *нищичко* не знаете, така ли? — рече Елън. — Баба ви нищо ли не ви е разказала? Моята ми предаде всичко, което баба ѝ е разказвала. *Нейната* баба пък ѝ разказала онова, което научила от своята, и така нататък, и така нататък, чак до Адам и Ева.

Значи наистина имам право, помисли си Пазача. Това са си истински бабини деветини!

— Значи, ето какво трябва да направите — продължаваше Елън. — Натривате се зад ушите със сок от краставица, затваряте очи, протягате напред ръце и тръгвате заднишком. Може да ви отнеме много време, а може и веднага да стане. Апчихи! — Тя спря, за да си издуха носа. — Накрая обаче, ако имате късмет, наистина срещате своята голяма истинска любов. — И тя метна щастлив поглед към Полицая. — Това си е чиста магия — добави, — същинско вещерство. Но ще видите, струва си труда!

— Нищо не може да се сравнява с краставицата — ухили се Полицая. — Най-щастливият зеленчук на света! Е, сега, когато аз срещнах моята любов, а вие — вашата, ни остава само да определим деня. Какво ще кажете за следващия четвъртък?

Той стисна здраво ръката на Елън и я поведе през тревата, като при това разхвърляше настрани обвивки от карамелени бонбони.

Пазача ронеше тежки въздишки, докато събираше хартийките и изпровождаше с поглед влюбените. Какво ли е да имаш жребий като неговия, мислеше си той. Целият свят се разхождаше безгрижно наоколо, двама по двама, ръка за ръка. Щеше ли и на него някога да му се случи подобно нещо? Дали някой в момента не слагаше под възглавницата си китка билки с надеждата да срещне Фредерик Смит, Пазача на парка? Ще склони ли някога лице към *неговите* облечени в униформа гърди Снежанка или Пепеляшка например?

Слънцето продължаваше мудно да пълзи на запад, оставяйки след себе си синкав здрач — нито ден, нито нощ, промеждутък, изпълнен с очакване на нещо предопределено и съдбовно.

Министър-председателя отдавна си беше вкъщи и сега най-вероятно изваждаше своя цилиндър от кутията за шапки. По всичко личеше, че и останалите хора са заети със своите си дела, дори това да включваше тичане из парка и безогледно мачкане на тревата. Поне

доколкото Пазача можеше да забележи, в момента никой не гледаше в неговата посока.

Какво ли би станало... Това са чисти щуротии, разбира се, но какво пречи да опита? Със сигурност поне няма да навреди никому. Ами ако внезапно... О, ако изведнъж се получи! Той кръстоса пръсти.

Пазача намести на главата си синята спортна шапка и крадешком се огледа наоколо. После незабелязано пхна ръка в джоба, където все още имаше парче от обеди му — сандвич с краставица. Предпазливо го измъкна и се натри зад ушите. Почувства как сока от краставицата потича под яката по гърба му.

Постепенно Пазача възвърна самоувереността си и пое дълбоко въздух.

— Късмет, Фред! — рече си той.

После затвори очи, протегна ръце и бавно тръгна заднишком. По-леко сега! Крачка по крачка.

И той потъна в здрача.

Сякаш беше попаднал в някакъв друг свят. Паркът, който така добре познаваше, изчезна в сумрака. Гласовете, които чуваше отблизо и съвсем ясно, постепенно заглъхнаха, после замряха съвсем. Отнякъде долетя далечна музика и хорово пеене — стари мелодии, които знаеше сякаш от детството си, нежни и спокойни като приспивна песен. Наблизо свиреше латерна. Бърт Кибритопродавача, разбира се!

Брех, да му се не види! „Забранено е влизането на музиканти и амбулантни търговци в парка!“ Е, правилникът малко ще почака. Сега той има друга работа.

Отдясно — а дали не беше отляво? — се дочу плясък на вода. Божке, защо хората никога не четат табелите в парка! „Забранено е къпането в езерото!“ Може пък да е само някоя риба, която подскача над водата по залез-слънце. Те винаги правят каквото си поискат, не можем да ги виним за това. Все пак рибите не могат да четат, нали така?

О, не! Той усети трева под краката си и се препъна в дебелите корени на някакво дърво. До ноздрите му достигна ухание на глухарчета и сякаш нежните им главички докоснаха върховете на обувките му. Къде се намираше? Дали не беше в алеята с диви растения? Не можеше да каже със сигурност, нито пък смееше да отвори очи, за да не развали магията. Продължавай, продължавай, все заднишком и заднишком! Неговата съдба щеше да го води и направлява.

Сега около него се дочу шепот, шумолене, боричкане и потискан смях.

— Побързайте, момчета — прозвуча плътен мъжки глас, който сякаш идваше някъде от високо. — Нямаме никакво време!

Мили боже, помисли си Пазача на парка. Мигар хората наистина са започнали да се катерят по дърветата, тъпчейки клонките също както прегазват парковия правилник? Но въпреки всичко той трябваше да продължава!

— Идваме! — отвърнаха две пронизителни гласчета току над рамото на Пазача. — Другите се тътрят отзад. Хайде, Лиско! И ти, Мечо! Защо все ти се мъкнеш последен?

Лисичета? Мечета? Пазача цял се разтрепери. Мигар и Пазача на зоологическата градина е попаднал в магическите мрежи на това нещо, наречено Еньовден, и е оставил клетките отворени? Сега току-виж се озовал срещу някой звяр от джунглата като тигър с искрящи жълти очи например!

— Помощ! Помощ! — извика той, когато нещо космато докосна глезена му.

Поне не е тигър, помисли си Пазача, много е ниско и рунтаво. Сигурно е заек, див заек. Забранено е на дивите зайци да тичат из парка! Още утре ще постави капани.

Сега навсякъде около него се чуваше шум от бягане и плясък на крила, а покрай ушите му от време на време прелетяваше по някое хвъркато. Нещо подобно на черешова костилка тупна върху шапката му и отхвъркна настрана. Сякаш беше хвърлена от някой доста по-висок от него. Само това оставаше — Пазача на парка да служи за кошче за отпадъци! Същият този си тананикаше нещо, докато се разминаваше с него. Рефренът се стори познат на Пазача. Дали пък не беше „Оркестърът заминава“? Ако е така, значи онзи пее фалшиво.

Тананикането заглъхна някъде зад него. Настана тишина. Целият свят притаи дъх и единственото, което се чуваше, бяха неговите собствени стъпки.

Пазача на парка се почувства самотен и изгубен. Протегнатите му ръце започваха да го болят. Очите му се умориха да не виждат нищо.

И въпреки това трябваше да продължава да върви заднишком. Всяко нещо си има край, знаеше го със сигурност. Той няма да се провали, независимо кой мечтае за него в навечерието на Енъовден!

Продължаваше да стъпва слепешката, все заднишком и заднишком. Бяха изминали часове, беше извървял мили, поне така му се струваше — дали все още се намира в парка? — когато внезапно чу далечен говор. Не някаква оживена веселба, нито врява и глъч, а мирен приятелски разговор.

Колкото повече приближаваше, толкова повече се усилваше глъчката. Някой се смееше. Гласовете ту се усилваха, ту отслабваха. Разговорите ту приближаваха, ту се отдалечаваха отново. Колко красив е звукът от човешки разговор, помисли си Пазача. Той беше уверен, че които и да са тези хора, дългоочакваната „тя“ трябва да е сред тях. Най-сетне, най-сетне предстоеше среща с неговата орис! Най-сетне настъпи мигът, когато той, Фред Смит, като всички останали хора по света ще се разхожда ръка в ръка с някого и двамата ще образуват двойка!

Гласовете все повече приближаваха. Колко ли още стъпки му оставаха? Сигурно са три, помисли си Пазача. И той ги измина съвсем бавно. Една. Две. Три.

И изведнъж — бум! Най-сетне! С гърба си усети извивката на нечие рамо, крехко и топло. Сърцето му започна лудо да бие. Сега му оставаше само да се обърне и да застане очи в очи с нея. Той се завъртя на пети и една здрава ръка го отместа настрани.

— Мисля, че не е редно да се държите като впрегатен кон, а аз не съм стълб на улична лампа! — рече Мери Попинз.

Този глас му беше твърде познат и Пазача нададе жален вой, все още със затворени очи.

— Никога нямам късмет — хленчеше. — Знаех си, че нищо няма да стане. Ето, вървя си аз и търся моята истинска любов, но не щеш ли се натъквам на цариградско грозде!

Около него се надигна кикотене и бурен смях.

— Цариградско грозде! — подигравателно пищеше някакъв глас, който не беше чувал преди.

Пазача отвори очи с мъченически стон и като не можа да повярва на онова, което видя, понечи отново да ги затвори.

Той осъзна, че се намира в градината с билките. Позна я по мраморните пейки и павираните алеи около полянката с лайкучка. В това нямаше нищо особено, разбира се. Той самият беше планирал и засадил тази част от парка. Но сега насред моравата, която косеше толкова често, между останките от завършил наскоро пикник — черупки от яйца, парчета кекс, наденички — стояха Мери Попинз и децата на семейство Банкс, госпожа Кори и двете ѝ дъщери и неговата собствена майка, разположена на една от мраморните пейки с вечната ѝ приветлива усмивка.

Наистина нищо ново. Но той видя съвсем ясно и въпреки това не можеше да повярва на очите си — един мечок седеше сгушен зад живия плет и смучеше фунийка от орлови нокти; лисиче, изправено на задните си крака, береше напръстничета; зайче мърдаше с уши в лехата с магданоз! И сякаш всичко това не беше достатъчно, ами Джейн и Майкъл, закичени със зелени венци, заедно с две непознати момчета — почти голи и със същата украса, скубеха с пълни шепи от билките. До тях стоеше едър мъжага с дълъг кривак, покрит с животински кожи, пристегнат с колан през кръста и наметнат с лъвска кожа. Тъкмо в този момент той закичваше ухото на Мери Попинз с две черешки като обеци. Над тях беше кацнала някаква голяма птица и — това вече преля чашата! — поднасяше в човка на своята женска клонче цъфнал копър.

— Мамо, как можа! — проплака Пазача. — Забранено е брането на билки в парка. Ти много добре познаваш правилника и въпреки това пристъпи разпоредбите!

Тя за първи път го разочароваше и той почувства, че никога няма да ѝ прости.

— Е, понякога трябва да проявяваш снизхождение, момче. Той само веднъж в годината слиза при нас.

— Не ми е *разрешено* да проявявам снизхождение, мамо! А птиците слизат долу при нас доста често. Не могат да свиват гнезда в небето! За всичко си има логично обяснение.

— Нищо не може да бъде обяснено логично, Фред, не и в ден като днешния!

И тя премести поглед от птиците към животните.

— Според теб не е ли съвсем логично да дойдеш тук и да си вземеш онова, което ти трябва? Аз например бих го направил! — дръзко рече Майкъл.

— Но как са успели да стигнат дотук, за да си вземат каквото им е необходимо? Изглежда някой ги е пуснал от клетките!

Клетките *трябва да са винаги заключени*, Пазача на парка беше сигурен в това.

— Не, не, те дойдоха заедно с Кастор и Полидевк^[2]. — Джейн посочи с ръка към двете момчета, като в същото време отскубна цяла стиска момкова сълза и я закичи в пояса на полата си.

— Кастор и Полидевк ли? Я не ме занасяй! Това са герои от древногръцката митология! Две бели като лилия момчета се превърнали в звезди, укротявали диви коне или нещо от този род! Чел съм за тях като малък.

— Ние слязохме тук заедно с Орион^[3] — казаха момчетата и сякаш говореха с едно гърло. — Дойдохме да наберем пресни билки за конете, а той да накъса череша. Винаги го прави на Еньовден.

— А, така ли прави — усмихна се смразяващо Пазача. — Просто ей тъй сте слезли от небето, за да откраднете онова, което принадлежи на Градския съвет! Ами мен за какво ме вземате тогава — за Марс или за Сатурн? Орион си е на небето, както е било винаги от сътворението на света до сега! — И той вдигна назидателно пръст нагоре.

— Къде? — попита великанът. — Покажи ми го!

Пазача изви врат, но успя да види само една огромна празнина — бездънно мълчаливо небе, синьо като плод на слива.

— Е, ще трябва да почакаш. Още не се е стъмнило достатъчно. Но той скоро ще се появи, не се притеснявай. При това точно на мястото, което му е отредено.

Госпожа Кори се изкиска.

— Че кой се притеснява — изписка тя.

— Прав си — каза великанът, седна с въздишка на мраморната пейка и подпря кривака до себе си. — Орион ще бъде там, където му е мястото. Той не може да отиде никъде другаде, бедното момче. — Взе череша от плодовете в шепата си, лапна я и изплю костилката. — Само че още не му е дошло времето, а, не е дошло. Още малко му остава.

— Вие по-добре си вървете там, където е вашето място — в цирка, както личи по тоя чудат костюм. И вие двамата *също!* — замахна към момчетата Пазача. — Ако вие сте Кастор и Полидевк, тогава аз съм Летящия холандец!

— Добре, ти си Летящия холандец, а ние сме безстрашните ездаци! — и двамата се заляха във весел смях.

— Все едно ми е какви сте. Оставете всичко, което сте набрали, а аз утре ще го изгоря. Няма да търпя никакви гамени в парка!

— Те не са гамени, нима не виждате! — възкликна почти просълзена Джейн.

— Какво ще прави Пегас^[4] тогава? — извика Майкъл и гневно скочи на крака. — Той се храни само с подбел и аз съм му събрал достатъчно за цяла година. Няма да ви позволя сега да го изгорите!

Момчето притисна бохчата с билки до гърдите си, решено да се бори срещу парковия правилник и неговите разпоредби.

— Пегас! — презрително изсумтя Пазача. — Ето още една измислица, за която научаваш в училище. *Астрономия за деца*. Плеяди, комети и все неща от този род. Я ми кажете обаче кой е виждал кон с криле? Това е едно съзвездие и нищо повече! Същото се отнася за Голямата мечка, Вулпекюла^[5] и Лепус^[6].

— Ама че префърцунени имена! — избухнаха в смях двете момчета. — Ние ги наричаме просто Лисичето, Мечето и Заека.

— Казвайте им както ви харесва. Аз искам обаче и тримата да се махате от тук и да си приберете зверовете в цирка, иначе ще отида в зоологическата градина, ще намеря Пазача и ще го накарам да ги тикне в клетките.

— Ако позволите на цариградското грозде да се намеси в разговора — прекъсна ги Мери Попинз. — Цариградско грозде казахте, нали? — довърши тя с ледена учтивост.

Пазача на парка се сви под погледа ѝ.

— Това беше просто израз. Пък и цариградското грозде не е обидна дума, а сорт бодлив храст! Казано накратко... — Защо пък да не си каже направо каквото му е на сърцето? — Да ви нарека цариградско грозде е все едно да ви кажа, че сте Савската царица.

Великанът се надигна от мраморната пейка.

— А кой казва, че тя наистина не е Савската царица? — сурово попита той. Лъвската кожа помръдна върху раменете му и сякаш оголи острите си зъби.

Пазача пъргаво отстъпи назад.

— Никой обаче не може да твърди със сигурност и обратното, нали така? Какво ще кажете за вирнатия ѝ нос, патешката походка и кока на върха на темето ѝ...

— Че какво им е на тях?

Едрият мъж смръщи вежди, посегна към гегата си и запристъпя застрашително към Пазача, който започна да отстъпва назад.

Неочаквано това студено същество, подобно на бяло-розова мраморна статуя, наречено Мери Попинз, се изправи между тях.

— Ако ти е необходим Пазача на зоопарка, най-добре е да го потърсиш в езерото.

— В езерото ли?! — зяпна поразен насреща ѝ Пазача на парка. — Удавен ли е? — прошепна ужасен той, бял като платно. — О, какво нещастие!

— Гребете заедно с Кмета и двама от членовете на Градския съвет. Търсят малки рибки, за да ги сложат в буркан от сладко.

— Б-б-буркан от с-л-л-ладко ли?! Кмета?! О, не! О, не може да бъде! Не и на лов за малки рибки! Това е нарушение на правилника! Не остана ли поне *някой*, който да спазва разпоредбите! — отчаяно извика Пазача.

Светът, който познаваше, се рушеше неудържимо пред очите му. Къде са пазителите на реда, които винаги поставят всяко нещо на мястото му? Към кого да се обърне за подкрепа сега? Полицая? Не, в този момент той се разхожда някъде с Елън. Кмета — о, ужас! — е в езерото. Министър-председателя е на вечеря с краля. А той самият, Пазача на парка, колкото и отговорна да е длъжността му, все пак трябва сам да понесе бремето на тази бъркотия.

— Защо всичко вечно трябва да лежи на моите плещи? — разпери безпомощно ръце той. — Добре тогава, аз също ще взема онова, което ми се полага по право. Човешко е да потърсиш своята истинска и единствена любов, нали? Освен това няма от кого да искам разрешение за свободен ден — изплака той. — Къде ли е моята незайна любима?

— Да не е Златокоска или Рапунцел^[7]? — изкиска се госпожа Кори. — Боя се обаче, че те вече са заети. Затова пък мога да ви предложа две много приятни и весели момичета — избирай между Фани и Ани, а за чая аз имам грижата!

Пазача се престори, че изобщо не е чул предложението ѝ.

— Да открия моята единствена любов — повтори той. — Освен това боклукът да е събран в кошчетата, да не се крадат билки, нито пък череша от парка. И никой да не се прави на това, което не е. — Той замахна гневно към нарушителите. — И всички да спазват разпоредбите от парковия правилник!

— Мен ако питате, това не е никак малка молба — строго го погледна великанът. — Истинската и единствена любов не расте по дърветата, както ви е известно.

— Нито по храстите с цариградско грозде — вметна Мери Попинз.

— Пък и за какво са създадени черешите, ако не за да ги ядем? И билките също.

Докато казваше това, мъжagата сдъвка още една череша и изплю костилката.

— Не можете да ги берете най-безнаказано, само защото така ви се е прищяло! — възмутено рече Пазача.

— Че как иначе? — кротко попита великанът. — Ако те не ни блазнаха, хич нямаше и да ги погледнем!

— Трябва да мислите и за останалите. — Пазача на парка, който иначе рядко мислеше за другите хора, сега се приготви да изнесе дълга проповед. — Затова са измислени и разпоредбите в парка, разбирате ли?

— Да, но всички ние сме *останалите*. И вие в това число, друже.

— Аз?! — Пазача на парка се изпълни с негодувание. — Аз не съм някой друг, а самият аз!

— Разбира се, че е така. Но всеки е някой друг за останалите хора. Пък и какви толкова големи бели са сторили зверчетата? Само дето са откъснали няколко зелени клонки, при това то се случва само веднъж в годината! Вярно, те не са привикнали с правилници и разпоредби. Слава богу, там при нас няма такива неща. — И великанът кимна с глава към небето. — А що се отнася до това, че се представяме за такива, каквито не сме — или поне вие така твърдите — какво ще кажете за вас самия тогава? Вдигате олелия до небето, месите се в неща, които не са ваша работа — това не е ли твърде самонадеяно? Държите се така, сякаш сте собственик на тая земя. Защо вместо това не си гледате работата и не оставите парка на неговия пазач? Той изглежда напълно разумен човек. Винаги ми е било приятно да го наблюдавам отгоре как коси ливадите и прибира отвените от вятъра хартийки в кошчетата, при това върши работата си предано и с удоволствие.

Пазача на парка зяпна онемял.

— Но нали всичко това, което става тук, е *моя* работа! Нали аз съм назначен да я върша! Не разбирате ли — това съм аз!

— Кой сте вие?

— Хм, ами *аз* — Пазача на парка.

— Глупости! Познавам го много добре — той е порядъчен младеж, спретнат и напет. И винаги носи шапка с надпис „П. П.“, избродиран на нея. А не някакво смешно синьо спортно кепе.

Пазача на парка се плесна по челото. Ами да, шапката на Министър-председателя! Как можа да я забрави! Май по-добре никога да не я беше слагал!

— Я погледнете тук — рече той с ужасяващото спокойствие на човек, който всеки момент ще полудее. — Не съм ли аз същият човек, независимо каква шапка нося?

Наистина, това беше очевидно. Абе тия хора ум нямат ли?!

— Е, така ли е *наистина*? На този въпрос обаче можете да отговорите единствено вие. И внимавайте — той никак не е лесен. Чудя се... — Великанът внезапно се замисли. — Чудя се дали ще съм същият без моя колан и лъвската кожа.

— *И* без твоя кривак. Не забравяй *и* вярното си куче-звезда. Помни Сириус, Орионе — дразнеха го със смях двете момчета. — Сириус не може да слезе с нас тук долу — обясниха те на Джейн и Майкъл, — защото непрестанно ще гони котките по улица „Черешова“!

— Точно така, нашият приятел има право — продължи великанът. — Въпреки това не мога да повярвам, че онзи бдителен пазач и съвестен градски служител, когото познавам, ще тръгне със затворени очи, протегнати напред ръце и полепнала по ушите краставица заднишком из парка. На всичко отгоре съвсем е забравил, че се казва „Извинете“, „Простете“ или „Моля ви да ме извините“, ако неволно се блъсне в някоя елегантна дама, сякаш тя е стълб на улична лампа.

Пазача хвана ушите си с ръце. Това беше самата истина — по тях бяха останките от сандвича.

— Добре де — избухна той, — откъде да знам, че още стои тук. При това не хлябът е важен, а краставицата.

— Един уважаващ себе си пазач на парк не ходи безразборно насам-натам и не се блъска в хората. При това знае много добре как да

вземе точно онова, което иска. Ако то е краставица, тогава защо му е и хляб? Трябва да сте по-внимателен, приятелю!

— Аз знам много добре какво искам — дочу се глас откъм живия плет. — Умирам за нещо сладичко.

— Ето ти пръстче! — изписка госпожа Кори, откъсна един пръст от лявата си ръка и го подаде на мечето. — Не се безпокой, пак ще ми порасне.

Малките очета на мечето се разшириха от удивление.

— Захарна пръчица — възкликна с наслада то и лапна цялото парче.

— Нищо работа — скромно рече госпожа Кори. — А сега ме потупай по гърба за късмет.

Мечето постави лапа на рамото ѝ.

— Всичко с времето си — рече то. — Само имай търпение.

— Трябва ми нов напръстник. Тази нощ отивам на увеселение и трябва да изглеждам прилично — подскачаше и се кипреше сред напръстничетата лисичето, късайки цвят подир цвят.

— Магданоз! — извика зайчето насред лехата.

— Помага на ревматизма му — обясни великанът. — При нас много често вали и е студено.

— Коо-роо, коо-роо — изкряка голямата птица, сякаш предъвкваше стръка копър.

Очите на Пазача бяха станали големи колкото чинии за супа и той се въртеше като пумпал във всички посоки. Добре ли беше видял? Правилно ли беше чул? Пръст се беше превърнал в захарна пръчица, а животните говореха с човешки глас. Не, това не беше истина! Но то се беше случило пред очите му! Мигар сънуваше? Или пък полудяваше?

— Това ще да е от краставицата — проплака той. — Не трябваше да слушам онази жена! Не биваше да си я слагам зад ушите! Тя право каза, че това си е истинска магия! Наистина е така! Само че не съм сигурен дали си струваше да рискувам. Може би дори не съм Пазача на парка, а някой *съвсем* друг! Всичко около мен е с главата надолу. Вече нищо не знам!

И като смъкна кепето за крикет от главата си, той се хвърли върху тревата, хлипайки и подсмърчайки безутешно, заровил лице в полите на майка си.

Тя приглади разрошената му коса с ръка.

— Не го вземай толкова присърце, Фред. Всичко ще се оправи, ще видиш.

Великанът го гледаше мрачно.

— Стръкче дива теменуга или настойка от лимон ще го утешат и облекчат. Няма съмнение обаче, че има нужда да си почине от самия себе си, който и да е той. Бедното момче! Дори аз се уморих да съм Орион!

Той въздъхна горчиво и поклати глава.

— Ние пък не се нуждаем от почивка от самите себе си, нали? — извикаха в един глас Кастор и Полидевк.

— Това е защото сте двама. Но ние обикновено сме самотни там горе.

— Никога не ми е доскучавало да бъда самият себе си. Харесва ми да съм Майкъл Банкс — каза Майкъл. — Същото се отнася и за

Мери Попинз — на нея ѝ е приятно да бъде Мери Попинз, нали така, Мери Попинз?

— Че кой друг бих пожелала да бъда? — И тя му хвърли един от своите надменни погледи. Самата мисъл за подобно нещо ѝ се виждаше крайно неуместна.

— Така си е, но вие сте Голямото изключение. Не всеки може да е като вас — погледна я косо Орион и избра още една двойка черешки. — Това е за другото ви ухо, драга.

— Аз не се оплаквам — изфъфли с пълна уста мечето. — На мен ми харесва да показвам на моряците пътя към дома.

— Аз ще стана моряк — възкликна Майкъл. — Ето, леля Флоси ми прати този костюм за рождения ден.

— Значи ти трябва пътеводна звезда. Тая на опашката ми е винаги на твое разположение.

— Благодаря, но имам компас от Мери Попинз. С него мога да направя околосветско пътешествие. Тя пък през това време ще стои тук и ще се грижи за децата ми.

— Много съм ти признателна, Майкъл Банкс! — Обидена, Мери Попинз подсмръкна шумно. — Горката аз, все си нямам някое поинтересно занимание от това да гледам децата ти!

— Ела на среднощното увеселение заедно с мен. Представи си само — аз с моето ново напръстниче, а ти — с розовата си рокля — възкликна лисичето и затанцува на задните си крака, надянало на предната си лапа фунийката на напръстничето. — Очарователният господин Вулпекюла под ръка с прелестната госпожица Мери Попинз!

— Чудо голямо — очарователен! — вирна брадичка Мери Попинз, отхвърляйки надменно поканата.

— Напръстничетата са отровни! — бързо рече Майкъл. — Мери Попинз не ни позволява да ги пипаме, защото после неволно може да си оближем пръстите и да ни прилошее.

— Лисичетата не си ближат лапите. Това е толкова невъзпитано! — рече лисичето. — Те обикновено се мият вечер преди сън.

— Магданоз! — разнесе се глас откъм лехата, съпроводен с кашляне и даване.

Орион скочи от мястото си на мраморната пейка.

— Внимавай, зайо, не го гълтай! Изплюй го, каквото и да си налапал! Ето, така вече е добре. Добро зайче! — Той затършува

измежду къдравите листа на магданоза и скоро измъкна нещо лъскаво и кръгло. — Монета от половин کرونا, ама че късмет! А той едва не я глътна!

Четири деца се скупчиха около него, впили жадни погледи в монетата.

— За какво ще я похарчиш? — попита Джейн.

— Че как бих могъл да я похарча като няма какво да купя с нея? На небето няма нито сладолед, нито въртележки, нито хвърчила и балони... — Той погледна към госпожа Кори. — Даже курабийки с джинджифил няма.

— Добре де, какво има тогава там горе? Само нищо ли? — невярващо попита Майкъл, неспособен да си представи чак толкова голямо Нищо.

— Само празно пространство — сви рамене Орион. — Макар че едва ли можеш да кажеш на празното пространство „нищо“.

— Затова пък там има много място — каза Полидевк. — Пегас може да препуска навсякъде, а ние се редуваме да го яздим.

Завистта загриза Майкъл. И на него му се щеше да язди кон из небесните простори.

— Място ли? Че на кого му е нужно много място? — избоботи Орион. — Тук долу изобщо няма къде да стъпиш — всяко нещо се намира до друго нещо. Къщите направо опират една в друга, храстите и дърветата растат с оплетени клонови монети от едно пени и от половин пени се блъскат в джобовете на хората. Приятелите и съседите са винаги на една ръка разстояние. Щом някой говори с някого, все ще се намери трети да ги слуша. Ех — въздъхна той, — всеки със своята орис.

После подхвърли сребърната монета във въздуха.

— Хайде да видим сега — ако е тура, ваша е! — кимна той към Джейн и Майкъл. — Падне ли се ези, остава за мен.

И подложи огромната си длан да улови монетата.

— Ура! Ези! — извика победоносно той. — Дори и да не мога да я похарча, поне ще си я нося. Имам слабост към всякакви джунджурии. — И той постави монетата върху колана си редом с трите метални плочки, с които беше украсен. — Е, как ми стои? Не е ли твърде кичозно и лекомислено?

— О, не, прекрасно е — възкликнаха в един глас и четирите деца.

— Но недостатъчно — обади се Мери Попинз. — Ще трябва да я лъснеш.

— Съвършено като курабийка с джинджифил — добави госпожа Кори. — Това ще ви е за спомен от днешния ден.

— Спомен! — въздъхна Орион. — Сякаш ще ви забравя, та да имам нужда някой или нещо да ми спомня за вас.

— Има право, той никога няма да ви забрави — пригласяха му Кастор и Полидевк. — Цяла година все за Еньовден бълнува, за нашата магическа нощ, за парка, за улица „Черешова“ и музиката.

— Там горе нямате ли си музика? — попита Джейн.

— Утринните звезди обикновено пеят в хор, но все една и съща стара песен карат — каза Орион. — Изобщо не може да се сравнява с вашите чудесни мелодии като „Оркестърът заминава не-знам-къде си“, „Поли Уоли Доли“, „Офейквам от моя Лу“ и други подобни. Чуйте, някой пее долу при езерото. Не, не ми подсказвайте! Ей сега ще позная коя е песента. А, да — и той затананика мелодията.

— Пее много фалшиво — зашепнаха двете момчета. — Само че не го знае, пък и ние не сме му го казвали.

— Небесните планети също имат своя музика — един такъв отмерен и монотонен звук. Също като онова въртящо се нещо, с което те видях днес — обърна се към Джейн Орион.

— А, моят пумпал — каза момичето и се затича към количката, която приличаше по-скоро на препълнено свраче гнездо. Вътре спяха повалени един върху друг Джон, Барбара и Анабел. Джейн промъкна ръка между тях и започна да рови наслуки. — Няма го тук — рече накрая. — О, сигурно съм си загубила пумпала!

— Не, не си — обади се тъжен глас и към тях се приближиха един много слаб мъж и една дебела жена, хванати за ръце. — Паднал е на главната алея. Видяхме го, когато минавахме оттам.

— Но това са господин и госпожа Търви! — извика Майкъл и се втурна да ги поздрави.

— Може така да е, но може и да не е така. Нищо не е сигурно, особено в ден като днешния. Мислиш, че си едно, а се оказва съвсем друго! Искаш да тичаш, пък пълзиш като охлюв!

И слабият мъж отрони горестна въздишка.

— О, братовчеде Артър — възпротиви се Мери Попинз. — Днес не е вашият Втори понеделник, когато всичко е с главата надолу!

— Боя се, че е точно така, Мери, скъпа. А тази нощ е най-важната в живота ми, защото през нея ще потърся моята истинска любов, както правят всички хора по земята.

— Но ти вече си намерил своята, Артър! — припомни му госпожа Търви.

— Е, щом ти го казваш, Топси. Ще ми се да повярвам в думите ти, само дето нищо не е сигурно през Втория понеделник.

— Утре вече ще бъдеш сигурен. Утре е вторник.

— Ами ако това утре никога не настъпи? Цял живот може да си стоим и да го чакаме — неуверено рече господин Търви. — Ето ти пумпала и дано всичко да е наред занапред. — Той се извърна настрани и обърса с длан една сълза.

Джейн постави пъстрия пумпал наред алеята.

— Не още, още не! — извика Орион, запушвайки внезапно ушите си с ръце.

Някъде в околните дървета се обади птица — най-напред кратко призивно чирикание, последвано от порой откъслечни звуци, които приличаха по-скоро на бързи целувки, нежели на песен.

— Славейт запя! О, неземеен звук!

Лицето на Орион сияеше от удоволствие.

— Той е на господин Туигли и е единствен в парка — каза Майкъл.

— Някои хора са истински късметлии. Какво щастие е да си имаш славей, помислете си само! Хайде, Джейн, завърти твоя пумпал! Може да си сигурна, че славейт ще го надпее!

Четирите деца се струпаха над пъстрата сфера, избутвайки се с рамо едно друго, като се препираха и оплакваха на висок глас.

— Аз ще го завъртя! Не, не може, той е мой! Аз! Аз! Аз! — кряскаха те.

— Това градината с билките ли е, или меча бърлога — не издържа накрая Мери Попинз.

— Със сигурност не е меча бърлога. Мечките са много по-добре възпитани.

— Не е честно, Мери Попинз — оплакаха се Кастор и Полидевк. — Ние си нямаме пумпал горе на небето. Може поне днес да ни го

отстъпят за малко.

— Да, ама ние пък си нямаме крилат кон — отвърнаха негодуващо в един глас Джейн и Майкъл.

Мери Попинз скръсти ръце и ги удостои с най-унищожителния поглед на сините си очи.

— Всички вие сте истински хулигани — каза тя. — Нямали това, нямали онова! Пумпали или коне — радвайте се на това, което ви е дадено. Никой не притежава всичко наведнъж.

Тъй като гневът ѝ смути еднакво всички, тя внезапно омекна и ядът ѝ се изпари.

Кастор и Полидевк приклегнаха на земята.

— Дори и *ти* ли, Мери Попинз, с твоята розова рокля и шапка с маргаритки — подразниха я те.

— И с твоята избродирана като гоблен чанта и чадър с дръжка във формата на папагалска глава — присъединиха се към тях Джейн и Майкъл.

Мери Попинз се напери при този водопад от комплименти и сви устни в характерната за нея муцунка.

— Може и така да е — смотолеви тя, — но това изобщо не е ваша работа. Ето защо аз сама ще завъртя пумпала.

Тя се приведе, хвана дръжката и рязко и със замах я натисна надолу. Пумпалът бавно започна да набира скорост и да бучи — най-напред едва забележимо, после звукът постепенно взе да се усилва заедно със скоростта. Жуженето стана плътно и пронизително, сякаш в градината с билките имаше цял рояк земни пчели.

— Колело! Направете колело! — извикаха Кастор и Полидевк. — Образувайте верига!

Всички се хванаха за ръце и взеха да се въртят в кръг около пумпала така, както планетите кръжат около слънцето. Мечето продължаваше да стиска със зъби фунийка от цвета на орловите нокти, лисичето тропкаше накипено с напръстника, а зайчето хрупкаше китка магданоз. Те се въртяха ли въртяха, ръка в ръка. Мери Попинз и децата на семейство Банкс, госпожа Кори, нейните дъщери, женската птица, господин Търви също влачеше крака с тях, а госпожа Търви пристъпяше весело и напето. Все в кръг, ръка за ръка. Наметнатият с лъвска кожа Орион, Полидевк с туника, обсипана с треви и билки,

пазарската мрежа на Майкъл, претъпкана с подбел и провесена на врата на Кастор.

Продължаваха да се носят в кръг, хванати ръка за ръка, а мъжката птица пляскаше с криле над тях. В центъра се въртеше пумпалът, а те — около него; паркът се виеше околоръст, земята — около парка, а потъмнялото небе — около земята.

И тъй като нощта най-сетне беше настъпила, славеят подхвана с пълно гърло своята песен. *Чик, чик, чик, чик-чирик!*, пееше той, повтаряше го до безкрай от върха на най-високото дърво и само неговото пеене успяваше да заглуши жуженето на пумпала. По всичко личеше, че нито той някога ще спре, нито пумпалът ще престане да се върти. Сякаш хорото на хора и съзвездия щеше да се вие вечно.

Внезапно птичата песен секна на най-високата нота като жален стон, снижи се и тоновете ѝ се посипаха над дървесните върхари.

Тряс! Тенекиеният пумпал се удари в настилката на алеята.

Пазача на парка внезапно разтърси глава и разтри очи, сякаш току-що се събуждаше от дълбок сън. Къде се намираше? Какво се беше случило? Спомняше си, че мечтаеше този объркан ден час по-скоро да свърши и се бе опитал да избяга от тежките грижи и проблеми. Ето че нощта неусетно бе покрила земята, измествайки синкавия здрач, който я предхождаше.

Но това не бе всичко. Градината с билките, която той познаваше като пръстите на едната си ръка, сега се бе превърнала в нещо съвсем друго. Тук, хванати в кръг, стояха все негови стари познайници — той виждаше ясно строгите черти на Мери Попинз, госпожа Кори и нейните две дъщери, майка си и нейната дрипава наметка. Но кои бяха тези непознати с тях — група полупрозрачни фигури, сякаш изтъкани от светлина. Две безплътни момчета, които излъчваха сияние, държаха за ръце други две съвсем реални човешки деца; някакъв мъж с лъвска кожа, направена сякаш от сърма, скланяше глава към Мери Попинз; заек и мече светеха като светулки; голяма птица размахваше огнени крила; и накрая едно лисиче с искряща козина и цветни фунийки по лапите.

Внезапно — също като човек, който е бил в несвяст, а после отново е дошъл на себе си — Пазача на парка проумя всичко. Той беше познавал всички тях като момче, а и много преди това. После забрави онова, което знаеше, отхвърли го като нещо, достойно за присмех и презрение. Пазача притисна длани към очите си, опитвайки се да скрие бликналите сълзи.

Мери Попинз спря и улови пумпала.

— Време е — кротко рече тя. — Денят свърши. Сега светът отново има нужда от вас. Кастор, оправи си венеца, а ти, Полидевк, си затегни препаската. Никога не забравяйте кои сте, момчета!

— А също и коя си *ти*, Мери Попинз! — подразниха я те. — Как бихме могли да те забравим!

После събраха товара си от прясно накъсани билки.

— Довиждане до следващата година, Джейн и Майкъл! — извикаха на прощаване. — След дванайсет месеца ще се върнем отново, за да съберем още подбел.

След тези думи момчетата помахаха със сияещи длани и се изгубиха от погледа на останалите.

— И още напръстничета! — добави лисичето.

— И фунийки от орлови нокти! — обади се мечето.

— Магданоз! — рече кратко заекът.

После тримата също изчезнаха.

— Кър-р-р-р! Кър-р-р-р! Това е за теб — изпърпори голямата птица, литна към Мери Попинз, забучи едно перо от крилото си в панделката на нейната шапка и се разтвори във въздуха като лъч светлина.

Мери Попинз намести внимателно сияещото перо и изви очи към Орион.

— Хич не се помайвай! — срязва го тя.

*— Помайва се Лу,
помайва се Люси,
какво да направя,
че да те задържа до себе си —*

пропя фалшиво Орион и я погледна печално. — Не бой се, винаги ще ме намериш там, където ми е мястото, точно както каза ей този младеж тук... Но да напусна всичко това... — И той протегна ръце, сякаш искаше да прегърне целия парк. — Добре, законите са си закони, но никак не е лесно да бъдат спазвани.

После налапа всички черешки, които му бяха останали, изплю костилките върху поляната с лайкучка, взе ръката ѝ и я целуна.

— Небесата да те закрилят, моя прекрасна дама на сърцето — рече той дрезгаво, а после изчезна от погледите им като духнато от вятъра пламъче на кандило.

— До следващата година! — завикаха пискливо Джейн и Майкъл към мястото, където доскоро стояха приятелите им.

При тези думи Пазача не издържа и падна на колене.

— Не, по-добре сега! — плачеше той. — Нека още сега вземат всичко, което им е нужно, давам им го от сърце!

Той се замята като полудял от леха на леха, скубейки всякакви билки и треви, а после ги хвърляше високо във въздуха.

— Ето, вземете ги! Сега аз определям законите в парка! Розмаринът е, за да ни помните. Момчета, наскубете си колкото фураж ви трябва за коня! Напръстничета за лисичето! Сладки лакомства за зверове и птици!

И той все по-трескаво започна да хвърля билки към тъмния небосвод. За огромна изненада на Джейн и Майкъл нито едно клонче или тревичка не падна обратно на земята. Освен тънко стръкче от някаква билка, което Мери Попинз улови още във въздуха и го затъкна в пазвата си.

— Простете, приятели мои, че не ви познах веднага — викаше Пазача на парка срещу безмълвното небе. — Нито пък себе си познавах досега. Бях забравил онова, което научих като момче. Трябваше да се стъмни, за да видя нещата по-ясно. Но сега вече знам кои сте. Знам и аз кой съм, господарю Орион! Независимо от краставицата зад ушите, аз си оставам Пазача на парка, със или без шапка.

И той продължаваше да скубе билки, да изрежда едно по едно имената им и да ги хвърля нагоре във въздуха.

— Ето лековити билки! Вземете невен! Кориандър! Метличина! Глухарче! Риган! Седефче!

— Ама, наистина, Смит, трябва да сте по-внимателен! За малко да ми извадите окото! — И господин Банкс, който тъкмо влизаше в градината с билките, изтърси от периферията на бомбето си клонче риган. — Естествено, че вие сте и занапред ще бъдете Пазача на парка. Кой е твърдял противното?

Пазача обаче не му обърна никакво внимание, а продължаваше все така бясно да мята треви и да крещи към небето.

— Пачи крак! Синя камбанка! Градински чай! Кервел^[8]! Вечерница^[9]! Босилек!

Нагоре във въздуха летяха стръкове, листа и цветове, но нито един от тях не падаше обратно на земята.

Господин Банкс изви врат към небето и се опита да ги проследи с поглед.

— Защо се е развилнял и скубе всички тези билки? Чудо невиджано — самият Пазач на парка да нарушава разпоредбите! Горкият човечец, сигурно си е загубил ума!

— Или пък най-сетне го е намерил — тихичко рече женската птица.

— А, ето къде си била! — извърна се към нея господин Банкс и почтително свали шапка. — Липсваше ми, когато се отбих в „Св. Павел“! Твоите пилета са направили ужасна бъркотия! Кога най-сетне ще спрат да ядат? Сега няма кой да ми прибере двете пенита и те, естествено, умират от глад! Но какво, за бога, правите всички тук?

И господин Банкс протегна ръце към децата си.

— Еньовска веселба, предполагам. Можехте да ми оставите поне едно парченце наденичка.

Той вдигна едно изоставено от някого парче сладкиш и лакомо го сдъвка.

— И ти ли си тръгнал да търсиш истинската си любов? — попита Джейн, стискайки ръката му.

— Разбира се, че не. Аз знам много добре къде е тя в момента и точно натам се бях упътил, когато се натъкнах на вас. Ами *вие* как сте, Мери Попинз? — обърна се той към изправената като струна фигура, която люлееше количката. — Изглеждате блестящо с този стрък незабравки в колана, обещите от череша и празничната си шапка. Това перо на нея сигурно е доста скъпо!

— Благодаря, наистина е така.

Тя тръсна глава и самодоволно се усмихна. Смяташе, че е напълно в реда на нещата всички околни да ѝ правят комплименти и винаги с охота ги приемаше.

Господин Банкс я загледа с интерес.

— Вие никога не остарявате, Мери Попинз. Кажете ми, моля, каква е вашата тайна? — подкачи я той.

— Това е защото яде семена от копър! — лукаво изви към него глава птицата.

— Семена от копър ли? Глупости! Това са бабини деветини! „Яж семена от копър и ще живееш вечно“! Ха-ха-ха, много смешно! Същото ми разправяха и когато бях момче. Идвах да ги търся точно в тази градина.

— Дори не мога да си представя, че някога си бил момче — рече Джейн и премери ръст с него, но стигна само до първото копче на жилетката му.

— Не разбирам защо мислиш така. — Господин Банкс изглеждаше твърде засегнат. — Бях много очарователно момченце, ако искаш да знаеш! На височина стигах колкото теб сега, носех кафяви голф панталони от кадифе, бял колан, черни чорапи и високи обувки с връзки. О, къде сте вие, семена от копър, бих казал. Е, така и не ги открих. Дори не съм съвсем сигурен, че наистина съществуват. — И господин Банкс направи кисела физиономия. — А което е още по-лошо, тогава загубих първата в живота ми монета от половин крона, която ми бяха дали. О, какви планове имах за тази половин крона! Чувствах се така, сякаш целия свят мога да купя с нея! Но тя сигурно се е търколила от някоя дупка в джоба ми.

— Сигурно е същата, която намери Орион. Той обаче я взе със себе си — каза Майкъл. — Това стана малко преди ти да дойдеш.

— О'Раян ли каза? Сигурно е някой приятел на Смит. Ех, тия ирландци, винаги са били големи късметлии! Сигурно вече я е похарчил, проклетникът му с проклетник! Да бях дошъл малко по-рано, щеше да види той! Хич нямаше да се замисля, ами щях да си я прибера. Не мога да си позволя да загубя дори пени, камо ли половин крона!

Мери Попинз го изгледа строго.

— Всичко, което някога е било загубено, все на едно място се събира.

Господин Банкс се втренчи в нея и за миг лицето му доби озадачено изражение, но после внезапно се проясни. Той бутна назад шапката си и се разсмя.

— Ама разбира се! Как не съм се сетил досега! Нищо не може да изпадне от Вселената, нали така? Все някъде трябва да се намира в този момент, дори може да е полезно някому — въздъхна той. — Е, няма смисъл да плачем за разлятото мляко. Сега трябва да вървя, защото и без това много окъснях.

Изведнъж във въздуха се разнесе звук, който наподобяваше кокоше кудкудякане.

— Ти все си тук — изкряка гласът. — Късно сутрин, късно през нощта! Ще закъснееш и за собственото си погребение, ако не внимаваш!

Господин Банкс стреснато се огледа, взря се в мрака и видя съсухрена стара жена, скрита в сянката на най-голямото дърво. Беше загърната в черен шал и — представете си! — той беше покрит с монети от по три пенита. Край нея стояха неподвижно две безформени сенки, които можеше — а можеше и да не са — по-млади жени.

Истина си беше. Трябваше да го признае. Той *все* закъсняваше. Но как беше възможно старицата да знае това! Пък и с какво право тази напълно непозната нему жена се бъркаше в неговите дела!

— Ами — започна отбранително той, — аз съм зает човек, длъжен съм да ви уведомя. Печеля пари, за да изхранвам семейството си; често оставам до късно на работа, а после ми е трудно да стана рано на сутринта...

— Рано лягай, рано ставай и ще си винаги здрав, богат и мъдър. Казвах аз това на Бавния Етелред, ама кой ти слуша!

Бавният Етелред ли? — Господин Банкс беше потресен. — Но той е живял преди повече от сто години! Ама тя е съвсем изкуфяла, горката женица! Тогава защо да не се пошегува с нея.

— Ами за Алфред Велики какво ще кажете? — попита той. — И той ли ви беше приятел?

— Ха, че той беше по-зле и от Етелред! Обеща ми да наглежда сладкишите, докато се пекат. Наистина! Няма нужда да ги въртиш във фурната, викам му, само поддържай огъня и ги наглеждай! А какво, мислите, стори той? Струпа цяла купчина дърва и ги забрави! Обикаляше си кралството, докато моите канелени звезди не станаха на въглен!

Канелени звезди ли? Какво ли още предстои да чуем?! Ама наистина, рече си господин Банкс, на Мери Попинз ѝ върви на всякакви чудаци!

— Както и да е — изкашля се той. — Все пак имате още истински звезди, нали така? Те нито могат да прегорят, нито да се помръднат от мястото си.

И той се направи, че не чува нейния пронизителен подигравателен смях, докато оглеждаше небето.

— А, ето я и първата, деца! Бързо си пожелайте нещо! Ето още една! Стават все по-големи и по-бързи! Боже мили, колко са ярки тази вечер! — Господин Банкс вече шепнеше от възторг. — Какви прекрасни звезди — мърмореше той, — човек би рекъл, че са си устроили празненство там горе! Полярната звезда! Сириус! Небесните близнаци! Ами къде ли е... А, ето го и него! Винаги мога да го позная по колана с трите ярки звезди, подредени една до друга. Велики небеса — извика той изумен, — но сега те са *четири* или пък аз нещо недовиждам! Джейн! Майкъл! Вие виждате ли онази четвърта звезда, редом с останалите?

Децата проследиха с очи накъде сочи неговият показалец. Наистина беше така — макар твърде бледа и малка, там стоеше още една звезда! Те мигаха учудено насреща ѝ, стреснати от проблесналото в главите им подозрение, но въпреки това бяха склонни да повярват на очите си.

— *Мислим*, че я виждаме — прошепнаха двамата, но не посмяха да кажат нещо по-твърдо и категорично.

От щастие господин Банкс хвърли шапката си високо във въздуха.

— Нова звезда! Можеш да ме поздравиш, земно кълбо! Аз, Джордж Банкс от номер седемнайсети на улица „Черешова“, първи я видях! Но нека запазим самообладание — да, точно това е думата — и останем спокойни и разумни!

Въпреки тези думи обаче той преливаше от вълнение.

— Още сега трябва да отида при адмирала и да го помоля за неговия телескоп! Трябва да се уверя. После да уведомя Кралската

обсерватория за моето откритие! Вие и сами можете да се приберете, нали, Мери Попинз? Предстои ми нелека и много отговорна задача, нали разбирате? Лека нощ, госпожо Смит! — Той се поклони на голямата птица. — Лека нощ и на вас, мадам, ъ-ъ-ъ, хм...

— Кори — помогна му госпожа Кори с усмивка.

Господин Банкс, който вече беше хукнал към изхода, спря като поразен от гръм.

Кога преди пак беше чувал това име? Той вторачи празен поглед пред себе си, а после, кой знае защо, се обърна към Мери Попинз.

Двете жени се взираха тъжно в него, безмълвни и неподвижни като рисунки в някоя книга, които те гледат от страниците.

Внезапно господин Банкс беше обзет от чувството, че се намира на съвсем друго място. И едновременно беше и самият той, и някой съвсем непознат.

С кадифени панталонки и бял колан, той стоеше на пръсти във високите си обувки с връзки, а носът му опираше остъклената витрина в магазина. Той подаваше своята безценна монета от три пенита на някого, когото едва можеше да зърне иззад тезгяха. Цялото помещение беше напоено с уханието на джинджифилови сладки и някаква стара жена лукаво го подпитваше: „Какво ще правиш със златните звезди?“. Някакъв глас, който сякаш беше неговият, отговаряше: „Ще ги скрия под възглавницата си“. „Разумно момченце“, изграчи съсухрената персона и кимна на някого зад нея. От него се виждаше единствено шапката с щраусови пера, между които надничаха цветни пъпки.

— Джордж, къде си?

Някакъв друг, много по-младежки глас, подхвана името му:

— Джордж! Джордж!

И така магията беше унищожена.

Господин Банкс отново се озова в градината с билките и познатите лица около себе си. Това беше просто миг на умопомрачение, рече си, временно изпадане в безсъзнание.

— Невероятно! — нервно се засмя той, срещайки погледа на Мери Попинз.

— Няма невероятни неща — надуто отвърна тя.

Веждите му скочиха нагоре — тя подиграваше ли се с него?

— Дори невероятните ли?! — опита да се пошегува в отговор той.

— Дори те — увери го тя.

— Джордж!

В този далечен глас вече се прокрадваха панически нотки.

— Тук съм! — отвърна той. — При това цял-целеничък! — И той се отърси от смущаващото чувство, че нещо не е както трябва — транс, сън или каквото там беше. — В края на краищата — рече си — днес е Еньовден. Значи магията и чародействата са съвсем в реда на нещата.

— О, Джордж — продължаваше да вика госпожа Банкс, кършейки отчаяно ръце, — децата излязоха на нощен пикник и сега не мога да ги намеря. Страх ме е, че са се изгубили!

Той хукна към фигурата с неясни очертания, която тъкмо прекосяваше ливадата.

— Че как биха могли да се изгубят — нали са с Мери Попинз. На нея може да ѝ се има пълно доверие, тя ще ги върне вкъщи живи и здрави! Ти обаче идваш с мен, моя истинска и единствена любов. Имам прекрасни новини! Представи си само — мисля, че открих нова звезда и сега искам да я разгледам по-внимателно през телескопа. Ако се окаже наистина така, ще ме направят главен кралски звездоброец, а теб ще изберат за царица на пролетното тържество!

— Не ставай глупав, Джордж! — засмя се тя. — Ти с твоите звездни миражи винаги ме забавляваш!

Но тя явно не му се сърдеше, пък и нямаше нищо против да я нарича негова истинска и единствена любов.

— Адмирале! Адмирале! Почакайте ни! Искаме да погледнем през вашия те-лес-коп!

Заглъхващото ехо от гласа на господин Банкс се разнесе по всички краища на градината с билките. В същия миг хорът певци край езерото триумфално завърши своята песен.

*Две, две бели като лилии момчета,
облечени в зелени одежди.
Когато е само едното от тях,
то е много самотно
и така ще бъде за вечни времена!*

— Че и повече дори — промърмори женската птица, поглеждайки с едно око към небето. — Е, аз май трябва да вървя. Вкъщи до огнището ме чака едно парче говеждо, а той ще е гладен, когато се прибере у дома.

Тя кимна към Пазача на парка, който продължаваше да мята във въздуха треви и клонки и да крещи имената им към небето.

— Пачи крак! Имел! Каквото си пожелаете, дами и господа!

И все така нито едно стръкче не падаше обратно на земята.

— Хайде, Артър — рече госпожа Търви. — Време е да се прибираме вкъщи.

— Стига *наистина* да имаме къща — изпъшка господин Търви, все още в изключително мрачно настроение. — Ами пожарищата и земетресенията, а, Топси? Всичко може да се случи, докато се прибираме.

— Нищо няма да му се случи на нашия дом, ще видиш. Заповядайте на чай в четвъртък, Мери. Тогава нещата ще са се пооправили.

И госпожа Търви отведе съпруга си, прикрепяйки го в сенките и неравните места по алеята.

— Изчакайте и мен, госпожа Смит, скъпа! — извика мисис Кори, а гласът ѝ прилича на птичи крясък. Монетите от три пенита, пришити към шала ѝ, зазвънтяха и започнаха да проблясват във въздуха, а мястото, където я беше докоснало мечето, заискри като златно копче. — Трябва да прибера моите спящи красавици или както там ги наричаше очарователният принц... Ехо-о-о! — усмихна се тя към двете си огромни дъщери. — Хайде, размърдайте си джонголите, Фани и Ани! — продължи тя. — Да се прибираме вкъщи, че да сложите билки под възглавниците си. Ботурчето и киселецът сигурно също ще свършат работа. Тогава може най-после да се отърва от вас. Ще ви се падне по някой красавец и десет хиляди годишна рента. Хайде, размърдайте си кокалите, дългунести жирафи такива! Оправете си чорапите и да офейкваме!

И старицата се поклони на Мери Попинз, която отвърна с грациозен реверанс. После се отдалечи, подрънквайки с шпорите на ботушите си, придружена от двете си тромави дъщери. Зад тях като претоварен кораб се клатушкаше по тревата и женската птица.

Градината с билките, която досега беше сякаш най-оживеното и осветено място в парка, притъмня и утихна.

— Джейн, вземи си пумпала — каза Мери Попинз. — Време е и ние да се прибираме у дома.

Пъстроцветната тенекиена сфера, която доскоро пееше и се въртеше толкова омайващо, сега стоеше неподвижна и безмълвна, захвърлена сред остатъците от пикника в кошницата, която Джейн провеси на ръката си.

Майкъл се огледа за пазарската мрежа и внезапно си спомни нещо.

— Аз нямам какво да нося, Мери Попинз — оплака се той.

— Тогава носи само себе си — щедро отвърна тя, после хвана дръжката на количката и свирепо я блъсна напред. — Направете място, моля, и ходом марш напред с правилния крак!

— Но кой е правилния крак, Мери Попинз?

— Този, с който тръгваме първо, разбира се!

— Но понякога това е левият, а друг път — десният! Не може и двата да са правилни! — заинати се той.

— Майкъл Банкс! — погледна го свирепо тя. — Ако ти се иска да дрънкаш щуротии, може да останеш в парка и да се забавляваш колкото искаш. *Ние* обаче се прибираме!

На него наистина му се приказваше, стига да успееше да изкопчи нещо от нея. Но вече знаеше, че накрая тя винаги излиза победител. Никак нямаше да е забавно да си говори сам в парка, щом няма да получи отговор на въпросите си.

Затова реши да носи само себе си към дома. Чудеше се обаче как човек може сам да се носи. Много по-лесно е, мислеше си момчето, ако имаше нещо в ръката. Ето защо хвана от една страна дръжката на количката и за своя голяма изненада се озова в ролята на момчето, което носи само себе си.

Джейн беше от другата страна, Мери Попинз в средата и тримата заедно бутаха количката. Децата с радост усещаха нейната близост сред тази враждебна неизвестност и тъмнина.

Това вече не бе техният парк, който познаваха така добре през деня и където толкова обичаха да си играят. Никога преди не бяха идвали тук толкова късно и чак сега осъзнаха, че нощта променя света и превръща познатото в непознато. Дърветата, които на дневна

светлина си бяха просто дървета — нещо, под което да се скриеш от слънцето или пък да се потулиш от бдителния поглед на Пазача — сега приличаха на странни живи същества, пълни с неразгадани тайни, които задържаха дъха си, докато ги отминеш.

Камелиите, рододендроните и лилиите, които иначе бяха просто зелени храсти, сега сякаш се бяха сдобили със собствено съзнание и се протягаха лениво върху поляните, готови всеки миг да скочат.

Самата нощ приличаше на непозната страна, която все още никой не е успял да преброди от край до край. Единственото сигурно нещо бе тъмната фигура, която твърдо крачеше помежду им; усещаха костите и плътта под памучната рокля, допира на износената ръчна чанта и чадърът с дръжка като папагалска глава, който се поклащаше на китката ѝ. Те по-скоро усещаха всичко това, отколкото го виждаха, затова не смееха да вдигнат очи. Вече дори не бяха сигурни, че само преди малко бяха видели онази сияйна светлина. Пък и видяха ли я наистина? Дали просто не бяха сънували?

Вдясно от тях един храст се размърда, мърморейки нещо под нос. Дали не се канеше да ги нападне?

Децата се притиснаха още по-плътнo до памучната рокля.

— Сигурно е някъде тук — каза храстът. — Трябва да съм я свалил, за да извадя писмото.

Децата с усилие едва-едва повдигнаха глави и тревожно взеха да се взират в заобикалящия ги мрак. Видяха, че са стигнали при лехите с рози. А храстът, който допреди малко се готвеше да се нахвърли върху тях, като по магия се превърна на човек. Носеше официален костюм с тъмно сако, панталон на райета и цилиндър и пълзеше на колене по земята, търсейки отчаяно нещо.

— Загубил съм си шапката за крикет — каза им той. — Трябва да е тук някъде около фонтана или под розовите храсти. Не ми се вярва някой от вас да я е виждал.

— Не е ли в градината с билките? — попита Мери Попинз.

Министър-председателя седна отчаян на земята.

— *В градината с билките ли?* Но това е на другия край на парка! Как е могла да стигне чак там? Шапките за крикет не могат да летят! Знае ли обаче някой... — Той притеснено се огледа наоколо. — Всичко е възможно в нощ като тази. Странни неща стават срещу Еньовден! — И отново запълзя на колене. — Май все пак имам достатъчно време —

рече, поглеждайки часовника си, — да си я прибера и пак да стигна до двореца. — После свали почтително шапка пред Мери Попинз, направи крачка в непрогледния мрак и се натъкна на група храсти, които крадешком прииждаха насреща му. — Ама това на нищо не прилича — заекна Министър-председателя и пъргаво отскочи настрана. — Не е редно да пълзите така, сякаш сте на лов за тигри или нещо подобно! За малко да ме изплашите!

— Пс-с-с-т! — изшътка храстът. — Къде е Пазача на парка?

— Че откъде да знам, приятелю! Да не следя Пазача във всяка минута от денонощието! Тая нощ нищо не си е на мястото. Ето защо и той може да се намира навсякъде. Защо ви е притрябвал?

Храстът припълзя още малко напред и се превърна в Кмета и двама градски съветници. Бяха запретнали тогите си и голите им крака светлееха матово в тъмнината.

— *Точно обратното*, изобщо не искаме да го виждаме. Опитваме се да се измъкнем безпрепятствено от парка, без да се натъкнем на него.

При тези думи Кмета повдигна края на тогата си и отдолу се показва голям стъклен буркан от сладко.

— Рибки! Наистина здравата ще си изпатите, ако ви спипа. Излиза, че Кмета нарушава собствените си разпоредби! Ето, питайте тази дама — и Министър-председателя кимна към Мери Попинз. — Тя ме упъти къде да намеря шапката си и сега бързам да си я прибера. Лека нощ!

Кмета рязко се извърна към малката групичка, която не беше забелязал досега.

— А, това сте били вие, госпожице Попинз! Какъв късмет!

Той се огледа страхливо наоколо и на пръсти прекоси ливадата между тях.

— Чудех си дали случайно не сте се натъквали... — зашептя заговорнически в ухото ѝ.

— На Пазача на парка ли? — довърши вместо него Мери Попинз.

— Ш-ш-ш-шт! Не говорете толкова високо! Може да ни чуе!

— Няма такава опасност — погледна го студено тя, неразгадаема като самия Сфинкс. — В момента той се намира чак на другия край на парка.

Въпреки че я беше нарекъл цариградско грозде, тя нямаше намерение да разкрива пред останалите какви нарушения допусна самият Пазач, престъпил наведнъж всички разпоредби.

— Великолепно! — кимна към градските съветници Кмета. — Можем да се измъкнем през улица „Черешова“ и пътьом да се угостим с някоя и друга череша — и той им смигна дяволито.

— Ще видите обаче, че те всичките са вече обрани — обяви доволно Мери Попинз.

— Как — *всичките ли*? — възмутено извикаха тримата. — Това е варварство! Трябва да се оплачем на краля! Накъде върви светът?! — говореха те един на друг с напрегнат шепот, отдалечавайки се заедно с буркана от сладко.

Количката също заскърца по чакъла на алеята. Пред нея се възправяха високи призрачни сенки, които щом приближаха, се превръщаха в люлеещи се клони. Плътна черна фигура премина покрай тях, кихайки високо. Скоро се разбра, че това е Елън, загърнатата в куртката на Полицая, който я придружаваше по пътя към дома. От мрака между стволите изскочи още някаква плътна маса, съставена от госпожица Ларк и Професора заедно с двете кучета, които се свираха между тях, сякаш на всяка цена искаха да останат незабелязани.

— Лека нощ на всички! — изчурулика госпожица Ларк, когато зърна малката група. — Каква прекрасна вечер, нали? — После махна с ръка към небето. — Виждали ли сте някога подобно сияние, Професоре?

Професора изви глава нагоре.

— Мили боже! Сякаш някой празнува с фойерверки там горе. Да не е случайно 5-и ноември^[10]?

— Лека нощ — тъничко отвърнаха Джейн и Майкъл и за първи път тази вечер обърнаха взор към небосвода. До този момент бяха така погълнати от заобикалящия ги мрак и промените, които нощта извършваше със земята, че съвсем забравиха за небето. Но сиянието на

звездите над тях, толкова ярки и близки, сякаш там, горе, имаше шумно и бляскаво тържество — също се дължеше на нощта. Вярно, от нейната утроба се раждаха ужасяващи сенки, но после се превръщаха в познати фигури. И какво друго, ако не нощта, ги подтикваше да крачат все с правилния крак — ляв или десен — напред към мястото, откъдето беше започнало пътешествието им.

Пред тях, някъде отвъд редицата черешови дървета, взеха да проблясват светлинки — не така сияйни като онези горе, но все пак достатъчно ярки. Стори им се, че всяка къща, прилепена плътно до съседната, взема огън от нея. И на небосвода, и долу сред дърветата започваха да греят съзвездия. Небето и земята все повече заприличваха на добри съседни.

— Хайде стига мечти и блянове, Професоре. Време е за вечерята, пък и кучетата са гладни.

И госпожица Ларк дръпна за ръкава своя приятел, който захласнато изучаваше нощното сияние.

— Скъпа госпожице Рен, аз не мечтая и не бленувам, ами търся да видя падаща звезда. Ето, погледнете! Върху шапката на онази дама!

Той смъкна с рязък жест хартиената шапка от главата си и се поклони дълбоко пред Мери Попинз.

Госпожица Ларк намести лорнета си и я погледна през него.

— Това са небивалици, Професоре! Падащите звезди просто проблясват върху небосклона и никога не достигат земята. А това там е обикновено гълъбово перо, боядисано с фосфоресцираща боя или нещо от този род. Фокусниците обикновено използват подобни трикове за техните номера.

И тя го повлече нататък по улица „Черешова“.

— Вие ли сте това, Професоре? — провикна се господин Банкс, препускащ в тръс по улицата, следван от госпожа Банкс, която се препъваше на високите си токчета по паважа.

Професора изглеждаше много объркан от този въпрос.

— Ами, предполагам, че съм аз. Поне хората така ми викат. Въпреки това никога не съм съвсем сигурен.

— Имам страхотни новини — открих нова звезда!

— Да не говорите за оная, върху шапката? И аз я видях.

— Не, за бога, не! Тя е върху колана, приятелю! Досега там имаше само три звезди в правилна редица. Тази вечер обаче аз ясно

различих и четвърта до тях.

— Госпожица Партридж твърди, че това било само фосфоресцираща боя.

— Боя ли?! Абсурд! Не може да се рисува с боя върху небето, човече! Тя е там, горе, грандиозна и съвсем истинска! Мога да се закълна в това. А и адмирал Бум ми е свидетел — двамата я наблюдавахме с неговия телескоп. А коя е госпожица Партридж между другото?

— Ларк! — поправи го госпожица Ларк. — Запомнете го най-сетне, Професоре!

— Не, това не е просто шега^[11]. Той е уверен в думите си. Наистина я е видял през телескопа и не лъже!

— Разбира се, че е така и думите ми са самата истина, затова да вървим в Обсерваторията. Тази вест трябва час по-скоро да се разпрати по света!

— Джордж, ами децата? — прекъсна ги госпожа Банкс.

— Не се тревожи, с тях всичко ще бъде наред, имай ми доверие! Ти само си сложи шапка, пък аз ще си сменя вратовръзката. — Господин Банкс целият пламтеше от възбуда. — Сигурно ще я кръстят на мое име! Представи си, мила, най-сетне ни споходи славата! Едно небесно тяло ще се нарича Банкс!

И щастливият астроном се втурна отново напред към вратата на собствената си къща, влачейки госпожа Банкс след себе си.

— Чудя се защо трябва да я кръстят Банкс, когато името му май беше Купър. Освен това съм готов да се закълна, че звездата се намира върху шапката, а не на някакъв колан! Ех, паметта ми вече не е такава, каквато беше някога... Разбира се, ако изобщо някога е била нещо...

Объркан и неуверен, но все още хранейки тайна надежда, Професора продължи да се оглежда и да търси своята падаща звезда.

Само че госпожица Ларк не можеше повече да понася подобни безсмислици. Тя здраво стисна ръката на своя приятел и го повлече към вечерята.

Професора обаче можеше да бъде спокоен — паметта му си беше каквато е била винаги. Неговата падаща звезда дори в този момент летеше към улица „Черешова“. Перото грееше между маргаритките върху шапката, а светлината му се отразяваше в двойките череша, които висяха под периферията ѝ.

Джейн и Майкъл вдигнаха очи нагоре, а после проследиха погледа на баща си към звездите. Заслепени от силното сияние, те напругаха очи да зърнат онова, което търсеха и най-сетне го откриха. А, ето го! И не им трябваше никакъв телескоп, за да го забележат.

Там, горе, сред небесните тела върху своя невидим притежател сияеше коланът на Орион. Три големи звезди в правилна редица, а зад тях още една свита, скромна, но достатъчно ярка звездичка — четвъртият елемент от украсата.

Когато тръгнаха на пикник в парка все още нямаше нито перото, нито пък тази нова звезда. Преживяваха истинско приключение или поне така им се струваше. А когато срещнаха очите на Мери Попинз, децата разбраха, че тя знае какво си мислят. Всичко на този свят беше възможно — небесно сияние върху една обикновена шапка с периферия и земна светлина на небосклона.

Децата проточиха шии иззад полите на Мери Попинз и зяпнаха към небесния пожар. Как ли върви празненството горе, чудеха се те. Дали един от участниците в него не се перчи точно в този момент с току-що придобитата лъскава монета, а пък друг се надува с новите си напръстничета. Сигурно всеки се хвалеше с донесените от земята съкровища. А дали някой там горе с поклащане на глава си спомня за тях, така красив, както е бил винаги? Не! На света имаше само една такава личност и в момента тя крачеше между тях двамата.

Зад гърба им птичето на господин Туигли поде нова песен. Пред тях се издигаше вратата на парка, която водеше към улица „Черешова“. Докато колелата на количката хрущяха по чакъла към нея, те все ясно различаваха огърлица от светещи прозорци иззад дърветата. Вратата на номер седемнайсети зееше широко отворена, забравена така от развълнуваните им родители. Върху градинската пътека се беше проснал широк лъч светлина, сякаш ги приканваше да се прибират час по-скоро.

— Мери Попинз — подхвана Джейн, когато усети, че приближава краят на тяхната среднощна екскурзия, — какво ще правите с вашите черешови обици?

— Ще ги изям — отвърна незабавно Мери Попинз. — Заедно с чаша силен чай и препечена филийка с масло.

Че за какво друго можеха да бъдат използвани черешите, освен да бъдат изядени!

— Ами моята пазарска мрежа? — увисна на ръкава ѝ Майкъл.

— Бъди така любезен да не се люлееш на ръката ми, Майкъл. Аз не съм ти някаква градинска врата!

— Но къде ми е мрежата? Кажете ми, Мери Попинз! — продължи да настоява той.

Дали Пегас някога ще разбере от чия мрежа хрупка пресен подбел, чудеше се момчето.

Мери Попинз сви рамене както само тя си умееше.

— Някаква си пазарска мрежа — пфу! Та тя струва най-много две пенита. Щом загубиш една, винаги можеш да си купиш друга.

— Да, ама тя може и да не е изгубена — рече момчето и ѝ хвърли кос поглед. — И вие също няма да сте изгубена, когато отново офейкате в неизвестна посока, Мери Попинз.

Мери Попинз се отдръпна, крайно обидена.

— Много съм ти задължена за тези обноски, Майкъл Банкс. Запомни обаче веднъж завинаги, че нямам навика да офейквам.

— Ами, напротив! — обади се и Джейн. — Както сте при нас, така внезапно изчезвате в следващия момент, без една дума за сбогом да кажете дори.

— Но въпреки това тя не изчезва съвсем, както сигурно е станало и с моята пазарска мрежа — продължи Майкъл. — Но къде отиваш, когато не си при нас, кажи, Мери Попинз! Всяко място по света си има име и ние трябва да знаем къде да те търсим!

Децата затаиха дъх в очакване на отговор. Тя дълго ги гледа, а сиянието на сините ѝ очи осветяваше цялото лице. Двата усетиха, че думичката е на върха на езика ѝ и малко остава тя да разкрие своята тайна. А после думата отлетя безвъзвратно нанякъде, без да им се покаже. Каквато и да беше, щеше да остане тайна завинаги.

— А! — рече само Мери Попинз и се усмихна загадъчно.

— А! А! А! А! — повтори славейт от своето дърво.

И над тях от всяко ъгълче на небето се разнесе ехото: „А! А! А!“ . Целият свят ехтеше с този звук, но никой и нищо не се обади в отговор.

Така си и знаеха! Тя никога нямаше да им отговори! Ако преди не се беше съгласила да им даде разумно обяснение, от къде на къде щеше да го направи точно сега!

Вместо това ги измери с горделивия си поглед.

— Знам много добре къде ще сте вие двамата само след миг! Хайде в леглото, докато не съм размислила!

Двамата се разсмяха. Тази толкова позната фраза ги накара да се почувстват защитени и сигурни. Макар и да останаха без отговор, те все пак разбраха нещо. Небето и земята като едни добри съседи си приказват през оградата и живеят в един и същи свят. Нищо вече не беше чак толкова далеч. Всичко се намираше на една ръка разстояние. А точно сега най-много им се искаше час по-скоро да се озоват в леглата си — най-сигурното място на този свят.

Тогава Майкъл направи истинско откритие.

— Леглото все трябва да е някъде! — възкликна той, изненадан от собствената си прозорливост. Най-обикновеното, познато легло, все трябваше да е някъде! Никога преди това не му беше хрумвала тази мисъл. *Всичко* на света се намираше на точно определено място. — А и ти също, Мери Попинз, с твоята избродирана като гоблен чанта, чадърът с дръжка като папагалска глава и важната ти физиономия!

И той я погледна пакостливо с въпросително изражение, предизвиквайки я да го обори и да отрече казаното.

— Добре възпитана и улегнала също! — присъедини се към закачката и Джейн.

— Ама че нахалство!

Тя метна подир тях чантата си и не улучи.

Защото те вече тичаха към онова, което им предстоеше.

Където и да отидеше, тя никога нямаше да бъде изгубена за тях. Този отговор им беше достатъчен.

— Някъде! Някъде! Някъде! — викаха те в захлас.

И продължаваха да препускат като жребчета, оставяйки тъмния парк зад гърба си. Преминаха със смях улица „Черешова“, втурнаха се през вратата, изтичаха по градинската пътека и влетяха в ярко осветения си дом...

[1] Кораб на Нейно Величество Кралицата. — Бел.прев. ↑

[2] Кастор и Полидевк — в древногръцката митология близнаци, синове на Зевс. Полидевк бил безсмъртен и умел в юмручния бой, а Кастор — смъртен, укротител на конете. — Бел.прев. ↑

[3] Орион — съзвездие, кръстено на великан от древногръцката митология, син на Гея и Посейдон, прославил се като добър ловец. —

Бел.прев. ↑

[4] Пегас — крилат кон в древногръцката митология, плод от връзката между горгона Медуза и Посейдон. — Бел.прев. ↑

[5] Вулпекюла или Лисица — едно от описаните от Йоханес Хевелиус съзвездия в съставения от него каталог на звездите от 1690 г., публикуван след смъртта му. Оригиналното име на съзвездието е *Vulpecula cum Anser* — Лисица и Гъска. — Бел.прев. ↑

[6] Лепус или Заек — древно съзвездие, което се намира точно под Орион, Ловеца. Не е установено коя от древните култури първа го е описала като животно. Арабите го наричат Трона на върховния — т.е. на Орион. — Бел.прев. ↑

[7] Златокоска и Рапунцел — героини от приказки. — Бел.прев. ↑

[8] Кервел — вид ароматна подправка. — Бел.прев. ↑

[9] Вечерница — вид кръстоцветно растение, използвано за салата. — Бел.прев. ↑

[10] На 5-и ноември с фейерверки се отбелязва Денят на Гай Фокс, който през 1605 г. неуспешно се опитал да взриви английския парламент, за да убие крал Джеймс I. — Бел.прев. ↑

[11] Lark (англ.) — шега, закачка. — Бел.прев. ↑

**МЕРИ ПОПИНЗ И СЪСЕДИТЕ ОТ НОМЕР
ОСЕМНАЙСЕТ**

На Бруно

Хряс! И чашата за чай се удари в ръба на купата със сапунена вода. Госпожа Брил, която миеше съдовете от китайски порцелан, бръкна до лакти сред пяната бели искрящи мехурчета и измъкна двете части на счупеното.

— Хубава работа — рече тя и безуспешно се опита отново да ги събере в едно. — Е, ако не друго, то тия парчета сигурно ще послужат на някого за нещо.

И тя запрати двете части от чаената чашка с нарисувани по тях виещи се розови клонки и незабравки в кофата за боклук.

— За какво ли могат да послужат тези парчета порцелан? — попита Майкъл.

На кого ли му е притрябвала счупена чаша за чай, зачуди се той. Това му се виждаше доста глупаво хрумване.

— Че откъде мога да знам? — ядоса се госпожа Брил. — Просто така е прието да се казва. А сега се захващай с твоята работа и стой мирен, за да не счупим още нещо.

Майкъл седна с тежка въздишка на пода и започна да поема от нея измитите чинии, после ги подсушаваше с кърпа и те искряха от чистота.

Елън отново караше една от онези ужасни настинки, Робъртсън Ай както обикновено спеше наред ливадата, а господин Банкс според обичая си почиваше след обилния обяд върху софата във всекидневната.

— А на мен пак няма кой да ми помогне — оплака се госпожа Брил.

— Ето, Майкъл ще свърши каквото трябва — каза Мери Попинз, взе нова кърпа и я тикна в ръцете на момчето. — Ние останалите отиваме на пазар и ще донесем всички необходими покупки. Това също е помощ.

— Че защо пък точно аз? — замърмори недоволно Майкъл и ритна крака на стола. На него по му се щеше да ритне крака на Мери Попинз, но никога не би посмял да го направи.

Ходенето за покупки беше много специално занимание, защото всеки път, щом платяха сметката, бакалинът раздаваше на всеки от тях, дори на Мери Попинз, по един чудесен бонбон с ликьор.

— А защо да не си ти? — стрелна го Мери Попинз с един от най-свирепите погледи на своите сини очи. — Предишния път беше ред на

Джейн, а все някой трябва да помогне на госпожа Брил.

Майкъл знаеше, че на това няма как да се възпротиви. Дори да споменеше бонбоните с ликьор, в отговор щеше да получи само един кос и неодобрителен поглед. Е, сигурно и на краля, помисли си той, понякога му се налага да бърше чиниите.

Накрая Майкъл изрита яростно още веднъж крака на стола, докато Мери Попинз, Джейн с пазарската мрежа, близнаците и Анабел, натоварени в детската количка, се отдалечаваха по градинската пътека.

— Не ги лъскай чак толкова старателно, нямаме време за това. Само ги подсушавай и ги слагай една върху друга — посъветва го госпожа Брил.

И така, седеше си той край струпаните на купчина съдове и си налагаше да ги бърше колкото се може по-внимателно, макар в действителност да му се щеше да се тръшка и да рита.

След известно време, което се видя на Майкъл цяла година, те се завърнаха от пазара, доволни и усмихнати и, той беше сигурен, с по един ликьорен бонбон в устата. Джейн подаде един и на него, леко разтопен от топлината на дланта ѝ.

— Този бакалинът ти го праща специално. А по пътя за насам някой изгуби кутията с какао.

— Някой ли? — язвително попита Мери Попинз. — Нали именно ти, Джейн, носеше мрежата с покупки? Тогава кой друг може да я е изгубил?

— Е, предполагам, че е паднала от мрежата някъде в парка. Ще се върна да я потърся, Мери Попинз.

— Но не точно сега. Станалото станало. Някой губи, друг намира. Освен това е време за чай.

Тя извади малките от количката и ги подкара като стадо козлета пред себе си по стълбата към втория етаж. Само след миг всички бяха насядали около масата в детската стая и очакваха да получат препечени филийки, намазани с масло и кекс. С изключение на бонбоните с ликьор всичко си беше постарому. Чадърът на Мери Попинз с дръжка като папагалска глава, нейната шапка, която този ден беше закичена с розов цвят, ръкавиците и дамската ѝ чанта бяха подредени прецизно по местата си. Децата пък бяха разположени на своите места. Мери Попинз се зае с обичайната за всеки следобед

работа — досущ като някоя вихрушка тя поставяше всяко нещо на мястото му.

— Днешният ден е съвсем обикновен и по нищо не се различава от останалите — рече си къщата на номер седемнайсет и се заслуша в обичайните звуци и движения из нея.

Къщата на номер седемнайсет обаче грешеше, защото точно в този момент звънецът на вратата издрънча и госпожа Брил се втурна в

гостната с някакъв жълт плик в ръката.

— Телеграма! — обърна се развълнувано тя към госпожа Банкс. — Сигурно леля ви Флоси си е счупила някой крак, а може и да е нещо още по-лошо. Нямам вяра аз на телеграмите!

Госпожа Банкс пое плика с трепереща ръка. Тя също не очакваше нищо добро от телеграмите — винаги съдържаха неприятни вести. И заобръща нерешително плика ту от едната, ту от другата страна.

— Е, няма ли най-сетне да го отворите?

Госпожа Брил с нетърпение очакваше да научи лошите новини.

— Не, нямам сили за това — отвърна госпожа Банкс. — Най-добре е да почакам, докато съпругът ми се прибере у дома. Пък и тя е адресирана до него, ето вижте — „Джордж Банкс, улица «Черешова» №17“.

— Така е, но ако е нещо спешно, после ще съжалявате, че не сте я отворили веднага. Въпреки че е адресирана до него, телеграмата сигурно се отнася и до всички останали в къщата.

И госпожа Брил неохотно напусна стаята. Тя би била доволна да научи някоя лоша вест.

Госпожа Банкс впи очи в жълтия плик. Той стоеше опрян до снимката в рамка върху полицата над камината и невъзмутимо пазеше своята тайна.

— Възможно е това все пак да са добри новини — рече си обнадеждена тя. — Госпожа Брил не може да знае всичко.

Въпреки това обаче госпожа Банкс се надяваше този ден съпругът ѝ да се върне колкото се може по-рано от работа.

Така и стана.

Той слезе от автобуса на спирката в края на улица „Черешова“ и със спокойна крачка се упъти към дома покрай номер двадесет и първи — къщата на адмирал Бум, която бе построена във формата на кораб. После мина до живия плет от орлови нокти на номер дваисет, заобиколи номер деветнайсет, в чиято градина имаше езерце с рибки и най-накрая стигна номер осемнайсет.

Тук той рязко спря изненадан, но съвсем не и очарован. Край портата се бяха струпали всички негови съседи и оживено говореха в един глас. Адмиралът и госпожа Бум, господин Дваисет, госпожа Деветнайсет и госпожица Ларк от номер шестнайсет. В това, разбира

се, нямаше нищо странно. Какво толкова — събрали са се стари приятели.

Онова, което прекъсна разходката на господин Банкс обаче, беше една палатка на бели и червени ивици, с каквито обикновено покриват отворените шахти и други дупки по улиците. На всичкото отгоре край нея стоеше мускулест работник и разговаряше с малката група съседи.

— А, ето ви и вас отляво на борд, Банкс! — разнесе се гръмливият глас на адмирала. — Само вие бихте могъл да разберете какво мисли да прави този приятел тук.

— Аз не мисля, а знам — кротко каза работникът. — Проверявам ето тази къща тук за повреди и дали има нужда от потягане и поправка.

— Но тя е празна — бързо отвърна господин Банкс. — Пустее вече години наред.

— Е, няма да стои празна още дълго — отвърна работникът. — Скоро пристигат нови наематели.

— Но това е невъзможно — отвърна потресен господин Банкс. — Ние и така си я харесваме. На всяка улица трябва да има по една запустяла къща.

— Това пък защо?

— Ами — започна неуверено господин Банкс, — за да могат хората да я пълнят със своите мисли и мечти, да си представят съседите, които биха искали да имат. Ние не можем да приемем току-така някой непознат, нали ме разбирате.

При тези думи от групичката около него се разнесе одобрително мърморене, защото всички си спомниха за своите любими необитаеми стаи на номер осемнайсет.

Според адмирала в тях се беше настанил един морски капитан, който навремето е плавал заедно с Нелсън и всеки миг е готов, независимо какво е времето, отново да вдигне котва и да отплава в открито море.

Госпожа Бум си представяше, че това е домът на едно малко момиченце с права кафява коса, също като онова, което тя си мечтаеше да има. То сигурно се носеше из стаите, лекокрило като пеперуда и тихичко си пееше нещо.

Господин Двайсет, чиято съпруга никога не играеше шах с него, имаше на номер осемнайсет приятели, които приличаха на живи

шахматни фигури — черни и бели крале и кралици, офицери, маршируващи от ъгъл до ъгъл и конници, които препускаха по стълбите надолу.

Госпожа Деветнайсет, която бе твърде романтична особа, вярваше, че в запустялата къща живее нейната баба, която тя никога не беше виждала. Старата жена разказваше увлекателни истории преди сън, плетеше изящни блузи и рокли за внучката си и винаги носеше сребърни чехли, дори рано сутрин.

За госпожица Ларк от номер шестнайсет — най-голямата къща на улица „Черешова“, това бе домът на едно кученце, което си приличаше като две капки вода с нейния Андрю. То имаше аристократичен произход, беше от най-елегантната кучешка порода и за нищо на света не би си избрало за приятел един вулгарен помияр, както стори Андрю.

Господин Банкс предпочиташе да си представя, че в мансардата на номер осемнайсет живее един мъдър старец, който имаше много специален телескоп. Ако човек погледнеше през неговото кръгло стъкло око, можеше да види от какво се състои Вселената.

— Според мен — обърна се той към работника, — никак не е подходящо да се живее в къща, която толкова време е била необитаема. Проверихте ли тръбите и канализацията вътре?

— Всички са в изрядно състояние.

— Ами комините? Готов съм да се обзаложа, че са пълни с гнезда на скорци.

- Чисти са като полицейска свирка — отвърна работникът.
- Тогава мебелите — мишките вероятно са прояли цял лабиринт из дюшеците, а в кухнята е пълно с хлебарки.
- Няма нито мишки, нито хлебарки.
- Със сигурност обаче всичко е потънало в прах, дебел цял инч^[1].

— Който и да се нанесе в къщата — рече работникът, — няма да има нужда дори от бърсалка за прах. Всичко е като ново. Освен това — продължи той и започна да прибира палатката си, — къщите са за това да живеят хора в тях, а не някакви си измишльотини.

— Е, щом вече е решено, нека така да бъде — въздъхна госпожица Ларк. — Хайде, Андрю, идвай. Желания, да си вървим у дома.

И тя се отдалечи с унил вид, а кучетата от двете ѝ страни изглеждаха по-потиснати дори от господарката си.

— Трябваше да отидеш в морето — рече адмиралът, гледайки гневно работника.

— Защо?

— Морякът стои винаги на палубата на своя кораб и не притеснява онези, които живеят на сушата.

— Не понасям корабите, хваща ме морска болест. Пък и не аз съм виновен за всичко това. Беше ми наредено да „придвижа тази работа“ и аз го сторих. Наемателите се нанасят утре.

— Утре?! — извикаха всички в един глас.

Това наистина беше ужасно.

— Да си вървим у дома — опита да склони съпруга си госпожа Бум. — Бинокъл е приготвил къри за вечеря, а това е едно от любимите ти ястия, нали, скъпи?

Бинокъл беше пенсиониран пират, който се грижеше всичко да е както трябва в дома на адмирал Бум, построен във формата на кораб.

— Добре тогава, моряци, да вдигаме котва и да отплаваме. Тук повече нямаме работа.

Адмиралът подхвана госпожа Бум под мишница и потътри крака по улица „Черешова“, последван от госпожа Деветнайсет и господин Двайсет, които изглеждаха еднакво умърлушени.

— Ама че странни хора сте вие — промърмори след тях работникът, докато събираше палатката и инструментите си. — Толкова шум заради едно нанасяне на новодомци в празна къща!

— Вие нищо не разбирате — каза господин Банкс. — За нас тя съвсем не е празна, дори напротив!

След тези думи му обърна гръб и се упъти към собствената си къща. Оттатък улицата можеше да се чуе как Пазача на парка прави редовната си обиколка.

— Спазвайте правилника! Не нарушавайте разпоредбите!

Скорците върху комина на номер седемнайсет цвъртяха оглушително. Откъм детската стая се носеха смях и викове, а от време на време се дочуваше и гласът на Мери Попинз. В общата врява господин Банкс можеше да различи неспирното хленчене на Елън, тракането на съдовете в кухнята и хъркането на Робъртсън Ай — все познати домашни звуци и шумове, които не се променяха с времето и му създаваха чувство за уют и топлина.

Но от днес нататък всичко вече ще е различно, помисли си той.

— Имам новини за теб — рече мрачно на госпожа Банкс, която го посрещна на вратата.

— Аз пък имам новини за теб — отвърна тя. — Върху полицата на камината те чака телеграма.

Господин Банкс взе жълтия плик, отвори го с ножа за хартия, прочете съобщението и замръзна на мястото си.

— Не стой така, Джордж! Кажи какво става! Да не се е случило нещо с леля Флоси? — разтревожено възкликна госпожа Банкс.

— Не е от леля Флоси, тя никога не праща телеграми. Ще ти прочета какво пише:

Идвам да живея на номер осемнайсет.
Пристигам утре в 4:30 часа. Водя Лути.
Не се нуждая от помощ.

Господин Банкс замълча за миг.

— Подписано е от Юфемия Андрю — рече той най-накрая.

Госпожа Банкс издаде слаб писък.

— Госпожица Андрю! О, това не е за вярване! Нашият скъп номер осемнайсет!

Защото госпожа Банкс също имаше приятелка в къщата на номер осемнайсет — една дама, която много приличаше на нея и когато някой път госпожа Брил вземаше дълъг почивен ден, за да навести бебето на племенницата на братовчедка си, Елън отново беше настинала, а Робъртсън Ай спеше в розовите лехи, тя протягаше съчувствено ръце към госпожа Банкс и възкликваше съчувствено: „О, колко ужасно! Чудя се как ще се справиш с всичко това, скъпа!“.

Тези думи винаги носеха голямо облекчение на госпожа Банкс. А от днес нататък вече трябваше да посреща несгодите съвсем сама!

— Ами Лути — изплака тя. — Това пък кой може да е?!

— Може би не е „кой“, а „какво“. Някое от нейните лекарства например.

Господин Банкс се свлече върху един стол и хвана главата си с ръце. Госпожица Андрю работеше като негова гувернантка, когато беше още малко момче. Една дама, по неговото мнение здрава като камила, която пиеше хапчета с шепи. Тя беше толкова строга и взискателна, така твърда и непреклонна, че всички я знаеха като Свещеното страшилище. И именно тя от целия човешки род идваше да живее в съседната къща, изпълнена с техните мечти и копнежи.

Той отново хвърли поглед към телеграмата.

— Не се нуждаела от помощ. Е, Господ да я благослови за това. Значи няма да се налага да паля камината в спалнята ѝ, както правех, когато дойде да ни гостува, а после най-неочаквано изчезна и отиде на пътешествие из Южните морета.

— Да беше си останала там — рече госпожа Банкс. — Ела, скъпи, трябва да предупредим децата за това.

— На мен пък ми се иска сега аз да съм из Южните морета, навсякъде другаде, но не и тук.

— Хайде, Джордж, не бъди толкова мрачен!

— Че защо пък не? Ако човек не може да е мрачен в своята собствена къща, тогава къде му е позволено това, питам те аз?!

И господин Банкс тежко въздъхна, докато следваше съпругата си по стълбището. Приличаше на човек, пред чиито очи светът се сгромолясва.

В детската стая цареше врява. Анабел удряше с лъжицата си по масата, близнаците Джон и Барбара се опитваха да се избутат един другото от столовете, а Джейн и Майкъл се караха кой да вземе последната препечена филийка.

— Това детска стая ли е, или клетката на маймуните в зоопарка? — питаше в това време Мери Попинз с най-строгия си глас.

— Клетката на... — дръзко понечи да отвърне Майкъл, но в този момент вратата внезапно се отвори.

— Трябва да ви съобщим нещо — обяви госпожа Банкс. — Днес пристигна телеграма.

— От кого? — попита Джейн.

— От госпожица Андрю. Вие помните ли госпожица Андрю?

— Свещеното страшилище! — извика Майкъл.

— Шт! Винаги трябва да се държим и говорим възпитано! Та тя идва да живее на номер осемнайсет!

— О, не! — развикаха се децата.

Те наистина си спомняха госпожица Андрю — как веднъж беше пристигнала на гости у тях, а после изчезна по много загадъчен начин.

— Но тя си е наша! — продължаваше да вика Майкъл. — Номер осемнайсет ни принадлежи. Госпожица Андрю не може просто ей така да пристигне и да се нанесе в нея!

И момчето едва не се заплака.

— Боя се, че точно така ще стане — каза госпожа Банкс. — При това още утре. И води със себе си някой или нещо, чието име е Лути. Освен това — прибави тя увещателно, — ние трябва да се държим учтиво, нали така?

— Ще се погрижите ли децата да са винаги чисти и спретнато облечени, така че да могат да я поздравят както му е редът — плахо се обърна тя към Мери Попинз, която стоеше неподвижно като войник на пост. Беше невъзможно да се разбере какво точно мисли в момента.

— А кога те не са били чисти и спретнато облечени? — попита язвително Мери Попинз и я погледна високомерно като истинска графиня. Молбата на госпожа Банкс ѝ се виждаше направо абсурдна.

— О, никога — объркано рече госпожа Банкс, която в присъствието на Мери Попинз винаги се чувстваше като малко момиченце, а не като майка на пет деца. — Но нали знаете колко претенциозна е госпожица Андрю! Джордж! — обърна се разтревожена към съпруга си тя. — Ти няма ли да кажеш нещо?

— Не — яростно отвърна господин Банкс. — Аз нищо не искам да кажа!

И така, след като обяви лошите новини, госпожа Банкс хвана мъжа си за ръката и го изведе от стаята.

— Но аз имам приятел, който живее там! — каза Майкъл. — Казва се Гобо — клоунът, когото гледахме в цирка. Умее да размива всички, а самият той изглежда ужасно тъжен.

— Според мен там се намира Спящата красавица, която лежи под дантелено покривало и има капчица кръв, засъхнала на върха на

пръста ѝ.

Джейн също имаше свои мечти за необитаемата къща.

— Не може да бъде — наоколо няма непроходима гора от бодливи тръни — усъмни се Майкъл.

— Затова пък има коприва, която върши същата работа. Мери Попинз — обърна се Джейн към неподвижната фигура, — според теб кой живее на номер осемнайсет?

В отговор Мери Попинз презрително изсумтя.

— Там има пет прекрасни, добри и възпитани дечица, а не като някои, да не им споменавам имената.

Сините ѝ очи бяха твърди и студени като дълбоки кладенци, но някъде на дъното им проблясваха искрици.

— Е, щом са толкова свършени, значи не им трябва Мери Попинз. Ти си нужна на нас — подразни я Майкъл. — Сигурно и нас ще направиш толкова изрядни и безпогрешни.

— Х-м-м-м — измърмори тя, — това е малко вероятно.

— Всеки има нужда от Мери Попинз — обади се Джейн, потупвайки я по ръката с надеждата, че ще я накара да се усмихне.

— Х-м-м-м — отново рече Мери Попинз. Усмихна се обаче чак когато зърна отражението си в огледалото. Ето, всички признаваха, че не могат и миг без Мери Попинз. Че как иначе можеше да бъде?

После двата огледални образа изведнъж отново добиха непреклонно изражение.

— Хайде стига вече празни приказки! Раз-два и право в леглата!

За първи път децата се подчиниха на секундата, без да мърморят и да се помайват.

През този ден се случиха много събития и те имаха нужда да ги обмислят на спокойствие. Затова бяха много доволни, когато почувстваха върху бузките си мекотата на възглавниците и се сгушиха в топлите завивки.

Майкъл продължаваше да мисли за Гобо, а Джейн — за Спящата красавица. Сега безплътните им сенки ще напуснат къщата на номер осемнайсет, а на тяхно място щеше да се нанесе могъщата фигура на госпожица Андрю и да обсеби всичко.

— Чудя се само — обади се в тъмното Джейн, — какво ли е това Лути.

Тя никога досега не беше чувала тази дума.

— Може да е някоя животинка — отвърна Майкъл. — Най-вероятно кенгуру.

— Или пък майmunка — майmunката Лути. Нямам нищо против, ако е така — каза Джейн.

И двамата се унесоха в сън, мечтаейки за кенгуру, а може би и майmunка, които подскачат щастливо по улицата между черешовите дървета.

Оказа се обаче, че не е нито кенгуру, нито майmunка.

Следващият ден бе събота. Номер осемнайсет изглеждаше оголен и малко самотен без копривака, който доскоро го заобикаляше като непробиваема стена. Работникът беше дошъл рано сутринта, беше го орязал и отнесъл в неизвестна посока.

Всички в семейство Банкс прекараха една неспокойна утрин, а когато настъпи следобедът, госпожа Банкс като същински генерал ги подреди в стройна редица и ги поведе към дворната врата.

— Трябва да сме тук, за да я поздравим първи — каза тя. — Необходимо е хората да се държат любезно едни с други, особено с най-близките си съседи.

— Не се престаравай, скъпа — каза господин Банкс. — Тя сигурно няма да се задържи много дълго.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Двамата си спомняха, че при своето последно посещение госпожица Андрю дойде и си замина доста бързо и неочаквано. Известна им беше и ролята на Мери Попинз при това внезапно заминаване. Децата я погледнаха скришом — тя стоеше край тях и люлееше близнаците и Анабел в количката, а лицето ѝ бе като цъфнал розов храст. Какво ли си мислеше в този момент? Сигурно никога нямаше да узнаят това.

— Ето я! — извика господин Банкс, когато един файтон, натоварен с куфари и чанти, зави от главния път по улица „Черешова“. — Тя винаги пътува с купища багаж. Само един господ знае какво има в тях.

Всички със затаен дъх се втренчиха във файтонджийския кон, който тропаше с копита по паважа, влачейки тежкия си товар. Колата мина покрай къщата на госпожица Ларк и изтрополи пред нетърпеливата група, излязла пред номер седемнайсет.

— Тпр-у-у-у! — извика кочияшът и дръпна юздите.

Превозното средство със странен вид се закова пред портата на необитаемата къща номер осемнайсет. Кочияшът слезе от високата капра и свали няколкото куфара, струпани на покрива на файтона. После отвори вратичката и издърпа отвътре огромна кожена черна пътническа чанта.

— Внимателно, моля, тук има чупливи предмети — разнесе се познат високомерен глас отвътре.

След това се показа стъпало, обуто в черна ботинка, а после бавно се появи и цялата госпожица Андрю — едра, тромава и непохватна фигура, която тежко стъпи на паважа. Тя се огледа и измери със строг поглед членовете на семейство Банкс.

— Е, Джордж, радвам се, че не си забравил добрите си обноски. Очаквах да ме посрещнеш.

— Добре дошла, госпожице Андрю!

Господин и госпожа Банкс бяха решени на всяка цена да се държат извънредно учтиво.

— Децата също ми се виждат чисти и спретнато облечени. Надявам се държанието им да отговаря на техния външен вид.

След тези думи шапката на госпожица Андрю се обърна към стройната фигура, облечена в синьо палто, която стоеше малко по-назад, и нервно потръпна.

— Виждам — каза госпожица Андрю, а гласът ѝ звънна обидено, — че все още държите тази млада персона да се грижи за

възпитанието на децата. Единственото, което мога да кажа, е, че се надявам тя наистина да отговаря на изискванията.

— Така е, уверявам ви — побърза да отговори господин Банкс и се наклони към синьото палто.

— Добре дошла, госпожице Андрю — каза Мери Попинз с глас, който Джейн и Майкъл никога досега не бяха чували — сладък, скромн и смирен.

Госпожица Андрю обърна демонстративно глава и погледът ѝ се зарея някъде над върховете на дърветата в градината.

— Тук е същинска дива джунгла, Джордж. Всичко се нуждае от почистване и плевене. А какво правят онази шапка и палто напред лехите?

— Това е Робъртсън Ай — отвърна господин Банкс. — Той малко си почива.

— Посред бял ден?! Нечувано! Надявам се да вземеш мерки и това никога да не се случва в *моята* градина! Ето — обърна се тя към тежко пъхтиящия файтонджия, ровейки несръчно из чантата си, — вземи ключа и внеси багажа в къщата.

— Хубаво, стига да успея да повдигна тая чанта тук — и кочияшът подаде през вратичката на файтона някакво ковчеже. — Сега вече можем да пуснем и тоя малък приятел да слезе.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Малкият приятел! Дали това означаваше майmunка или кенгуру?

Ковчежето падна с тъп звук на земята. След него на плочника не скочи нито кенгуру, нито майmunка, а момче със странно облекло. Беше малко по-високо от Джейн и държеше в ръка голяма черна чанта. Тялото му се превиваше под нейната тежест. Семейство Банкс с любопитство взе да оглежда кръглото лице с цвят на мед и правата черна коса, която се спускаше свободно над стегнатата бяла якичка.

— Боже мили! — развълнуван прошепна господин Банкс. — Той е облечен в моите стари дрехи! Тя ги е пазила през всичките тези години!

Дребната фигурка с голф панталони, късо жакетче и големи кафяви ботинки пристъпи неуверено една крачка и отново спря с наклонена глава.

— Това е Лути — тържествено обяви госпожица Андрю. — Името му означава Син на слънцето. Той дойде заедно с мен от

островите в Южните морета, за да получи тук добро образование и да се грижи за мен. Сложи на земята моята аптечка, Лути, и поздрави нашите съседи.

Чантата беше внимателно оставена върху плочника, а преклонената глава се вдигна. Когато съзря групата край градинската врата, загорялото от слънцето лице на момчето се освети от усмивка и то пристъпи още малко напред.

— Мир и благоденствие над вашия дом — каза срамежливо и протегна ръце.

— Това съвсем не беше необходимо — остро го прекъсна госпожица Андрю. — Ние тук не използваме изразите от езика на островитяните. Едно „Добър ден“ би било напълно достатъчно.

— Мир и благоденствие и на теб, Лути — сърдечно се провикна господин Банкс. — Щастливи сме да те приветстваме. Ето точно тук в оградата има дупка — посочи той. — Можеш да минаваш през нея когато пожелаеш. Моите деца ще се радват да те видят по всяко време. Нали така, Джейн, Майкъл?

— Разбира се! — прехласнати извикаха Джейн и Майкъл. Това беше много по-добро от кенгуру или маймунка — вече имаха ново приятелче, с което да си играят!

— Джордж! — Гласът на госпожица Андрю плющеше като камшик. — Стой настрана от моите работи! Лути е тук, за да работи, а не да се забавлява! Той ще е твърде зает със своите уроци, приготвянето на каша от овесени ядки — ще се храним предимно с каша от овесени ядки, защото е много питателна — и дозирането на моите лекарства. Имам намерение да го товаря с много работа, та като се завърне на родния си остров да бъде полезен с нещо — като лекар или пък учител например. Междувременно ще продължавам да го обучавам. А за награда веднъж месечно двамата заедно ще ви посещаваме, Джордж! Сега върви да разбудиш твоя градинар и му нареди да поправи дупката в оградата! Няма да позволя никакво сноване от единия двор в другия! Всичкият багаж ли е невредим?

Тя се извърна към кочияша, останал без дъх, връчи му дребна монета и той кимна с благодарност.

— Сега вземи аптечката, Лути. Да вървим да разгледаме нашия нов дом.

И тя се устреми към номер осемнайсет. Като погледна за последно крадешком към Джейн и Майкъл — а те не знаеха да се радват ли или да съжаляват — Лути нарами товара си и последва госпожица Андрю през градинската врата. Тя се тръшна след тях.

Децата на семейство Банкс устремиха поглед в Мери Попинз. Единствено нейното лице продължаваше да грее безгрижно и радостно. Сега обаче усмивката ѝ беше загадъчна, сякаш тя споделяше някаква много голяма тайна със самата себе си.

— Да вървим да прием чай — жизнерадостно каза тя и тласна количката по пътеката. — После може да поиграем на дама.

Джейн и Майкъл обичаха играта на дама, но днес съвсем не им беше до това. Сега мислите им бяха заети с много по-важни неща. Двамата потърниха крака по пътеката след нея, размишлявайки за момчето със златно лице, което само за миг се мярна пред очите им, а после отново изчезна.

— Горкото дете! — мърмореше госпожа Банкс, поглеждайки скръбно към съпруга си.

— Нали ти казвах, че тя е Свещеното страшилище — отвърна господин Банкс и с тежка въздишка закрачи през неподдържаната си градина към спящата в лехите фигура.

Всички обитатели на улица „Черешова“, които се бяха надвесили над градинските огради, за да наблюдават събитието, тихо се прибраха по домовете си. Нищо повече не можеше да се направи.

Над улица „Черешова“ настана тишина, нарушавана единствено от гласа на Пазача в парка: „Спазвайте правилата! Не нарушавайте разпоредбите!“. А някъде съвсем наблизо се разнесоха прозевките на Робъртсън Ай, който запушваше дупката в оградата и ковеше гвоздеи в дъските. Когато всичко беше готово, той се сви направо върху тревата и отново заспа.

Малко след това гвоздеите изскочиха от дупките си, дъската се наклони настрани и дупката в оградата между двете къщи си беше пак същата като преди.

Рано на следващата сутрин, когато слънцето тъкмо се вдигаше иззад розите в парка, улица „Черешова“ все още тънеше в сладък сън и дори птичките не пееха.

Въпреки това се усещаше някакво движение. Джейн и Майкъл, единият с банан, а другият с ябълка в ръка, се промъкваха предпазливо на пръсти през детската стая на номер седемнайсет. Те внимателно заобиколиха походното легло на Мери Попинз, която спеше толкова неподвижно и безшумно, сякаш беше манекен във витрината на някой магазин. Двамата се усмигнаха победоносно един на друг — този път Мери Попинз не ги беше усетила! Но точно в този момент тя отвори сините си очи и погледът ѝ се спря право върху тях.

— Накъде сте се запътили така вие, двамата?

И тя втренчи очи в плодовете, които децата държах в ръцете си.

Двамата подскочиха като ужилени. Все пак тя се беше събудила!

— Ами *вие* как мислите, Мери Попинз, дали е много хубаво да се яде само овесена каша — издърдори Майкъл и я погледна тревожно.

— Ние си мислехме, Мери Попинз — подхвана и Джейн, — че ако оставим храна край оградата, тогава Лути... — и тя кимна към номер осемнайсет — ... може да мине случайно оттам и да я намери.

Сестрата на Майкъл не бе по-малко уплашена от самия него.

Мери Попинз не отрони нито думичка. Тя се надигна изпъната като статуя от леглото, без да остави нито гънчица по завивките след себе си. Косата ѝ се спускаше по гърба, заплетена на плитка, а нощницата ѝ падаше на такива правилни дипли, сякаш дрехата протягаше ръка към пода.

— Подайте ми чантата. Тя виси ей там, на закачалката.

Двамата се втурнаха незабавно да изпълнят желанието ѝ. Когато си получи чантата, Мери Попинз се разрови из нея, измъкна парче шоколад и мълчаливо им го подаде. Майкъл се завтече и я прегърна през кръста. Под дланите си усети кокалестата ѝ фигура и дебелията плитка на гърба.

— Не ме стискай и мачкай така, Майкъл Банкс! Да не съм ти някое плюшено мече!

— Не, не сте плюшено мече — извика радостно той. — Вие сте нещо много по-хубаво!

— Всяко дете може да притежава плюшено мече, но ние двамата имаме вас! — допълни Джейн.

— О, нима? — рече Мери Попинз и надменно подсмръкна, докато се освобождаваше от здравата прегръдка на Майкъл. — Уверявам ви обаче, че съществува имане и имане. А сега се спуснете

колкото се може по-тихо по стълбата, моля! Нали не искате да вдигнете на крак цялата къща!

С тези думи тя ги избута през вратата и тихичко я затвори след тях.

Из цялата къща цареше тишина и всичко живо спеше. Децата се промъкнаха на пръсти по коридора, плъзнаха се по перилата на

стълбището и прекосиха на прибежки градината.

Откъм номер осемнайсет не долетя никакъв звук, докато поставяха плодовете и парчето шоколад край дупката в оградата. При съседите не се забелязваше никакво движение и през цялата сутрин, докато Майкъл и Джейн си играеха сред дърветата и цветята, чак докато Мери Попинз не ги извика за обяд. Когато следобед отново слязоха в градината, бананът, ябълката и шоколадът все още стояха непокътнати на мястото си.

Тъкмо когато обърнаха гръб на дупката в ограда обаче, решени да се прибират, откъм съседната къща се разнесе странен шум — плътен и ритмичен тътен, който продължаваше без прекъсване. Всички на улица „Черешова“ можеха да го чуят, а номер осемнайсет сякаш се тресеше от основите до тавана.

Дамата от номер деветнайсет, която беше доста нервна, се обезпокои, че този тътен може да предвещава изригването на вулкан. Според господин Двайсет обаче това беше лъвско ръмжене.

Джейн и Майкъл, които бяха установили своята наблюдателница сред клоните на крушовото дърво в задния двор, усещаха, че какъвто и да е този шум, той със сигурност е знак, че нещо предстои да се случи.

И то наистина стана.

Предната врата на номер осемнайсет се отвори и през прага ѝ прекрачи дребна фигурка, която предпазливо се огледа на всички страни. После съвсем бавно заобиколи къщата и се приближи към дупката в оградата. Като зърна плодовете и шоколада, момчето се престаши и ги докосна внимателно с изящната си ръка.

— За тебе са! — извика Джейн, спусна се бързо по крушовото стебло и тупна на земята, а веднага след това и Майкъл се озова на колене до нея.

Лути вдигна очи и широка усмивка озари лицето му. Заприлича на истинско слънце. После момчето протегна ръце към тях.

— Мир и благополучие! — срамежливо прошепна то и наклони глава на една страна, заслушано в тътена. — Миси спи следобед от два до три часа, затова дойдох да видя какво има край оградата.

Значи това все пак не било нито тътенът на изригващ вулкан, нито лъвско ръмжене, а хъркането на госпожица Андрю!

— Плодовете са от нас двамата с Джейн — уточни Майкъл, — а шоколадът е от Мери Попинз.

— Мери Попинз? — повтори Лути и замърмори под нос, сякаш едва сега си спомняше нещо отдавна забравено.

— Ето я там — каза Майкъл и кимна към Мери Попинз, която стоеше под крушата и люлееше количката с Анабел.

— Мир и благоденствие и на нея! — каза Лути и помахна с ръка към изправената като колона фигура със затъкнат в шапката розов цвят. — Ще скрия тези подаръци в джобовете си и ще ги изям през нощта в леглото. Миси яде само каша от овесени ядки.

— Хубаво ли ти е леглото? — попита Джейн, която искаше да разбере всичко, което се случва на номер осемнайсет, дори най-малките подробности.

— Е, може би е малко по-меко от обичайното. На острова ние спяхме върху рогозки, които мама ни плетеше от палмови листа.

— Нали можеш да легнеш на пода — каза Майкъл. — Това ще е горе-долу същото.

— Не може, трябва да се подчинявам на това, което ми е наредила Миси. Аз съм тук, за да ѝ помагам — да отмервам многобройните ѝ лекарства, да приготвям овесената каша, когато огънят вече добре се е разгорял и да науча колко е седем по седем. Така ѝ обещаха моите родители, защото мислеха, че е начетена личност и някой ден ще ме върне обратно на острова изучен и преуспял.

— Не се ли чувстваш много самотен тук? — попита го Джейн. — А на твоите родители не им ли е мъчно за теб?

Момичето си помисли как би се почувствало то самото, ако госпожица Андрю го отведе някъде надалеч от неговите родители и колко биха страдали те. Не, това никога не можеше да ѝ се случи, пък дори да ѝ предлагаша в замяна цялото знание на света!

Лицето на Лути се сгърчи и усмивката му се стопи.

— Аз съм обречен на самота — отвърна той с глух глас. — Но обещанието си е обещание. Ако им потрябвам отново, те ще пратят...

— Телеграма! — възкликна Майкъл. — В жълт плик!

Получаването на телеграма винаги е било вълнуващо събитие.

— На острова ние нямаме такива неща. Но моята баба Керия ме успокои с думите: „Когато ни потрябваш, то ще се разбере“. Тя е много мъдра жена. Може да гадае по звездите и разбира какво казва морето... Но, я чуйте! Часовникът бие! — Лути постави ръка зад ухото си и се

заслуша в ударите на църковния часовник отвъд парка. — Едно, две, три! — отброи той.

В същия миг тътенът откъм номер осемнайсет внезапно спря, сякаш някой го изключи.

— Миси се събуди!

Лути набързо събра плодовете и шоколада и трескаво ги напъха по джобовете си.

— Мир и благоденствие — вдигна ръка за прощален поздрав той и искрящите му очи се спряха последователно на Мери Попинз, Джейн и Майкъл.

После се обърна и хукна през градината, а старите кафяви обувки на господин Банкс тъпчеха тревата под стъпките му.

Вратата се отвори и къщата го погълна в търбуха си. Над номер осемнайсет се възцари отново предишната мъртва тишина.

И на другия ден, и всеки следващ ден оттогава нататък точно в два часа откъм номер осемнайсет пак се разнасяше монотонен тътен.

— Но това е нетърпимо! По-добре да не се бяхме раждали! Трябва да се оплачем на Министър-председателя! — говореха помежду си хората от улица „Черешова“.

Но те добре разбираха, че дори Министър-председателя не би могъл да спре нечие хъркане, както не би могъл да каже: „Спри!“ на разразилата се буря. Затова не им оставаше нищо друго, освен да се мръщят и да търпят.

Точно това правеха и сега. И както мълчаха и понасяха стоически това нещастие, те изведнъж осъзнаха, че хъркането на госпожица Андрю си има и своите добри страни. То им даваше възможност точно между два и три да се срещат с непознатото момче с мургава кожа, което тя бе довела чак от другия край на света. Иначе никога нямаше да могат да го разгледат на спокойствие също като някоя екзотична животинка, затворена в клетка.

Освен плодовете, които Майкъл и Джейн всеки следобед оставяха край дупката в оградата — по това време Мери Попинз винаги се навърташе в задния двор — Лути скоро се видя обсипан с подаръци.

Госпожа Деветнайсет му подари хартиено ветрило — също като онова, което мечтаеше да направи за несъществуващата си баба.

Господин Двайсет — мрачен и свит човек, му поднесе цар и царица от един стар шах, който откри на тавана.

Адмирал Бум го поздрави със: „Здравей, моряче!“ с такъв гръмовен глас, който можеше да вдигне и мъртвите от гроба, но не и да събуди госпожица Андрю. Той му подари малко дървено кану, дълго колкото педя, украсено с изящна дърворезба. Повърхността му беше потъмняла и излъскана от дълго прехвърляне по джобовете на панталона.

— Това е моят талисман! — обясни той. — Цял живот ми е носил късмет, още когато бях обикновен юнга и плавах из Южните морета.

Бинокъл, пиратът в пенсия, му даде кинжал със счупен връх.

— Този не е най-добрият ми нож — извинително рече той. — Но ще ти послужи да прережеш едно-две гърла, ако някога решиш да станеш пират.

Лути нямаше никакво желание да става пират, а още по-малко да прерязва нечие гърло. Въпреки това прие с благодарност кинжала и внимателно го скри в дрехата си, в случай че се натъкне на госпожица Андрю.

И Пазача на парка му донесе подарък — лист от книга, върху който с големи букви беше напечатано: „Спазвай разпоредбите! Не забравяй парковия правилник!“.

— Това ще ти послужи, ако някой ден решиш да дойдеш в парка — каза убедено той.

Лути внимателно прочете буква по буква написаното.

— Какво означава „правилник“? — заинтересува се той.

Пазача на парка се почеса по главата.

— И аз самият не знам точно, но това със сигурност е нещо, което не бива да забравяш.

Че как можеше да помни нещо, щом дори не знае какво е! Това прозвуча на Лути като истинска загадка, но той прибра листа в джоба си и реши да размисли върху написаното на него.

Дори Андрю и Желания от номер шестнайсет дотичаха при момчето, всеки с по един кокал между зъбите. Когато Лути отвори градинската порта, те оставиха кокалите на земята пред него. После се

върнаха у дома, пристъпвайки наперено, размахали опашки и изпълнени с чувството, че са ужасно щедри и благородни.

— Мир и благоденствие! — пожела им с усмивка Лути, както казваше на всички останали обитатели на улица „Черешова“. После ритна кокалите под плета, та един ден някое друго куче да ги открие и вземе.

Всеки искаше да се запознае с момчето от островите. Макар да бяха загубили номер осемнайсет, обитателите на улица „Черешова“ получиха в замяна един малък мургав чужденец, който всеки ден по един час се усмихваше широко срещу тях и ги благославяше.

Но единственият си свободен час през деня Лути прекарваше най-вече с Джейн и Майкъл. Отворът в оградата вече не бе просто дупка, а място за среща между севера и юга, където розовите храсти и кандилките се сплитаха с листа от кокосови палми.

Джейн и Майкъл делеяха играчките си с Лути и го учеха на дама. Той пък им показваше как се свири на листо, описваше живота на кораловите острови и разказваше преданията на племената, които живееха по тях и наричаха родината си Земя на слънцето. Най-много обичаше да си спомня за своята баба Керия, която знаела езика на птиците и зверовете и умеела да укротява гръмотевиците. На Джейн и Майкъл много им се щеше и те да имат такава мъдра жена за баба. Двамата бяха сигурни, че леля Флоси никога не би успяла да се справи с мълниите и светкавиците. Единственото, което можеше да направи, бе да избяга и да се скрие под леглото.

Понякога, сякаш съвсем случайно — но децата знаеха, че нищо не става просто така — Мери Попинз наминаваше при тях, люлееше Анабел в количката, забавляваше Джон и Барбара или пък седеше на градинската пейка и четеше „Всичко, което трябва да знае една истинска дама“.

Един ден, когато часовникът удари два, а Джейн и Майкъл отидоха при дупката в оградата, те видяха, че Лути не ги чака на уреченото място.

Беше понеделник, ден за пране. Навън беше мрачно и мъгливо, сякаш облаците бяха глътнали слънцето.

— Ама че късмет! — мърмореше госпожа Брил, докато простираше чаршафите на простора. — Аз искам слънце, ама то ме не ще.

Мъглата не разтревожи Джейн и Майкъл и те продължиха да чакат, надзъртайки през оградата с надеждата да видят познатата фигура. Но когато Лути най-сетне дойде, това не бе момчето, което те познаваха. Той ходеше превит и накуцваше като някой много стар и болен човек, притискайки с ръце гърдите си. Когато се свлече без сили на тревата до тях, те видяха, че плаче.

— Какво има, Лути? Донесохме ти няколко круши, не искаш ли да ги опиташ?

— Не, не, моето сърце ми създава тревоги. Сякаш се опитва да ми каже нещо — чувам го как бие!

— Къде? — притеснено попитаха двамата и напрегнато се ослушаха, но единственият звук, който чува, бе хъркането на госпожица Андрю.

— Ето тук — потупа гърдите си Лути и се олюля напред-назад. — Те ми се обаждат — чук, чук, чук! Керия ми каза, че аз ще разбера! Казват ми да се връщам у дома! Но какво ли бих могъл да сторя? — И той погледна децата с влажни очи, от които се лееха сълзи. — Сигурно дамата с цвете върху шапката ще ме разбере!

— Мери Попинз! — извика Майкъл. — Мери Попинз, къде си!

— Нито съм глуха, нито пък съм чак на Тимбукту. А ти, Майкъл, не си хиена, че да виеш така. Възпитаните хора говорят тихо. Освен това Анабел спи.

Шапката с разцъфнала роза върху периферията приближи плавно към оградата.

— Кажи ми какво е станало, Лути! — рече Мери Попинз и сведе очи към хлипащото момче.

— Чух нещо да чука вътре в мен, ето точно тук — и Лути постави длан на мястото, където се намираше сърцето му. — Мисля, че те ме викат.

— Значи е дошло време да се прибиращ у дома. Мини през дупката и ме следвай.

— Ами Миси? Какво ще стане с нейната овесена каша, лекарствата ѝ и моето обучение в различни полезни неща? — попита притеснено Лути.

— Госпожица Андрю може и сама да се погрижи за всичко това — отвърна твърдо Мери Попинз. — А сега елате с мен. Нямаме много време.

Джейн и Майкъл помогнаха на Лути, който все още се двоумеше, да мине през оградата. Мери Попинз го хвана за ръка, придърпа го плътно към себе си зад количката и малката процесия пое по дългите коридори между белите чаршафи.

Всички пазеха тишина, докато си проправяха път през мъгливата градина, по улица „Черешова“, където от дърветата висяха зрели череша, а всяко клонче сега беше обвито в млечнобяло кълбо дим, чак до парка с неясните очертания на храсти, дървета и върхари.

Насреща им се устреми Пазача на парка, задъхан като усърдно куче.

— Спазвайте разпоредбите! Не забравяйте парковия правилник! Вие имате един лист от него! — обърна се той към Лути.

— Вие сам си ги спазвайте — каза Мери Попинз. — Ей там се въргала някакъв неприбран лист хартия. Веднага да го хвърлите в коша!

Пазача на парка се обърна намусен и се упъти към кошчето за боклук.

— За коя се мисли тя?! — мърмореше той, но не получи никакъв отговор.

Мери Попинз продължи да крачи решително напред и поспря само на брега на езерото, за да се полюбува на собственото си отражение. Днес отново имаше роза върху шапката, а на раменете си беше наметнала широк плетен шал, отрупан с розови цветове, в тон с този на периферията.

— Къде отиваме, Мери Попинз?

„Къде ли можеше да отиват в тая влажна мъгла?“ — помисли си Джейн.

— Върви, върви и не изоставай! — само отвърна Мери Попинз.

На децата се стори, че тя лека-полека пое към небето, поставяйки един след друг обутите си в стегнати ботинки крака върху облаците, сякаш те бяха стълба, и буташе количката пред себе си както когато изкачва някое възвишение.

Внезапно осъзнаха, че те всички са се упътили към небето, оставяйки парка далеч зад себе си, пристъпвайки по кълбестата мъгла, сякаш тя бе твърда като снежна пряспа. Лути се притискаше към Мери Попинз — очевидно според него тя бе единственото сигурно и устойчиво нещо, останало на този свят. Те двамата бутаха количката, а Джейн и Майкъл ги следваха по петите.

— Спазвайте разпоредбите! — извика подире им Пазача на парка. — Не можете да се катерите по облаците! Това е нарушение на правилника! Ще алармирам незабавно Министър-председателя!

— Направи го! — извика през рамо Мери Попинз и поведе малката дружина все по-нагоре и по-нависоко.

Колкото повече се изкачваха, толкова облаците и мъглата ставаха все по-плътни и твърди, а небето около тях — все по-ярко. Най-накрая стигнаха върха на стълбата и пред тях се ширна искрящо небесно поле, бяло и равно като порцеланова чиния. Насреца им висеше слънцето и пръскаше наоколо златни лъчи. Точно срещу него за огромна изненада

на децата, беше луната, огромна и кръгла, провесена като котва в края на един облак.

Навсякъде беше отрупано с най-различни предмети — чадъри, ръчни чанти, книги, играчки, пакети, бухалки за крикет, шапки, палта, чехли, ръкавици — все неща, които хората обикновено забравят след себе си в автобуса или влака, или върху пейките в парка.

Сред целия този пъстър панаир стоеше старо очукано и нацърбено кресло с малка желязна готварска печка край него. В креслото седеше плешив човек и тъкмо надигаше към устните си една димяща чаша.

— Чичо, спри! Да не си посмял да изпиеш това!

Гласът на Мери Попинз разреже остро тишината и чашата със звън падна обратно в чинийката.

— Какво, какво? Кой? Къде? — Човекът рязко вдигна глава. — А, ти ли си, Мери! Така ме изплаши! Тъкмо се канех да отпия глътка горещ шоколад.

— Точно така! А прекрасно знаеш, че горещият шоколад приспива!

Тя протегна ръка и решително му отне чашата.

— Не е честно — оплака се нещастният човечец. — Всеки друг по света може да си позволи нещо топло и разпускащо за пиене преди сън, но не и бедният Лунен човек. Единствен аз съм задължен да стоя на пост ден и нощ и да следя за всичко. В края на краищата хората трябва да са малко по-внимателни със своите вещи и да не губят кутиите с какао на прах и чашките с чинийки, в които можеш да си сипеш горещ шоколад.

— Това е нашата чаша! — извика развълнуван Майкъл. — Когато я счупи, госпожа Брил рече, че тя сигурно ще свърши работа на някой друг!

— Точно така. Аз залепих двете части. След това някой си загуби кутията с какао на прах...

И той погледна към шарената тенекиена кутия, която стоеше на ръба на печката. Джейн си спомни, че същата кутия беше изпаднала от пазарската мрежа, когато се връщаха у дома от бакалията.

— Пък имах и пакетче захар от по-рано, та като се събраха на едно място тези три неща, просто не можах да устоя. Много съжалявам, Мери! Повече няма да правя така, обещавам!

Лунния човек изглеждаше много засрамен от постъпката си.

— Повече няма и да имаш такава възможност — каза Мери Попинз, грабна кутията с какао от печката и я пхна в чантата си.

— Е, сбогом, горещ шоколад, сбогом, сладък сън! — горчиво въздъхна Лунния човек. После се усмихна и погледна към Джейн и Майкъл. — Срещали ли сте някой друг като нея? — попита той.

— Никога, никога! — извикаха в един глас двамата.

— Разбира се, че не сте — гордо се усмихна той. — Тя е една и единствена.

— Всички неща ли идват право на луната? — Джейн се замисли за купищата изгубени от хората вещи, чудейки се дали тук има достатъчно място за тях.

— Повечето, да — отвърна Лунния човек. — Това е нещо като склад за изгубени вещи.

— А какво има отгатак? Ние виждаме само едната страна на луната — обади се Майкъл.

— Ех, само ако знаех, щях да знам всичко. Това е голяма мистерия и неразрешима загадка — може да се каже лице без гръб, ако питате мен. Освен това тук е много претрупано. Не бихте ли ме освободили от някои вещи? Например от нещо, което сте изгубили в парка.

— Аз мога! — извика Джейн, когато сред купчините непотребни вещи внезапно зърна опърпаните краища на познат силует. — Синьото пате! — Тя посегна и издърпа избелялата играчка. — Близнаците го изтърваха от количката.

— А ето я и моята любима хармоника — и Майкъл посочи металната свирка на печката. — Жалко, че вече не може да издаде нито звук. Наистина не ми е нужна повече.

— На мен също. Опитах да свиря на нея, но нищо не се получи. Представете си само — музикален инструмент, който не издава нито звук! Вземи си я, млади момко!

Майкъл посегна към хармониката и в този миг някакъв предмет, който се намиреше близо до нея, се изтърколи долу и заподскача по облака.

— О, това е мое! Моят кокосов орех! — Лути най-сетне се показа иззад полата на Мери Попинз и грабна търкалящия се предмет.

Той беше кафяв и рошав, кръгъл като топка, а едната му страна беше остригана и върху нея имаше издълбано усмихнато кръгло лице.

Лути притисна косматото нещо до гърдите си.

— Татко издълба лицето — гордо рече той. — Един ден обаче, когато приливът придойде, аз изгубих играчката си.

— Сега приливът отново ти я връща. Но ти вече трябва да поемаш по пътя си, млади момко. На острова всички те чакат, а Керия е край своето глинено огнище и прави заклинания с билки за твоето щастливо завръщане. Преди известно време баща ти си нарани ръката и има нужда от помощ, за да построи ново кану — твърдо рече Лунния човек на Лути.

— Той вече е поел по пътя към дома — каза Мери Попинз. — Затова сме дошли чак тук.

— Аха! Знаех си аз, че криеш нещо! Ти никога не идваш при мен просто да изпием по чаша чай, Мери. Или може би трябваше да кажа горещ шоколад? — дяволито рече Лунния човек.

— Искам да се грижиш за него, чичо, той е твърде млад за толкова дълго пътешествие.

— Нищо не би ме спряло да подам ръка и да му помогна — и сама го знаеш прекрасно. Довери се на стария си чичо, скъпа!

— А ти откъде познаваш Керия? — попита Джейн. Споменаването на тази мъдра жена винаги я изпълваше с мечти и копнежи. На нея също много ѝ се искаше да я познава лично.

— Познавам я, както познавам всеки на земята. Нали това ми е работата — да наблюдавам непрестанно. Светът се върти и аз заедно с него — планини и морета, градове и пустини; листа покриват

оголелите клони, после пожълтяват и падат. Хората спят, събуждат се, работят; бебето в люлката постепенно се превръща в стара жена; виждам и мъдреци, и глупаци, ти с твоята набрана пола, Майкъл с неговото моряшко костюмче; децата на острова на Лути в Южните морета в техните люлки от палмови листа и венци от цветя, какъвто и той носеше всяка сутрин. Дрехите, в които е облечен сега, биха били крайно неподходящи за неговия остров, Мери.

— И аз така си помислих — рече Мери Попинз, разкопча стегнатата яка и с обичайната за нея скорост смъкна късото жакетче, голф панталоните и старите кафяви обувки на господин Банкс.

После, когато момчето от острова остана само по бельо пред тях, тя го уви както се опакова колет в широкия си шал на рози, който толкова подхождаше на цветето върху шапката ѝ.

— Ами моите съкровища? Аз искам да ги взема със себе си — погледна я сериозно Лути.

Мери Попинз измъкна от количката орфан хартиен плик.

— Пфу, пфу, пфу! — изсумтя гнусливо тя, докато ровеше из джобовете на жакета.

— Позволи ми да се грижа за твоя кинжал — каза Майкъл с тайна завист. На него често му минаваше през ум да стане пират.

— Подарък не се преотстъпва. Ще го дам на баща си, за да дълбае дървото с него и да сече клони за огъня.

Лути пъкна в плика кинжала заедно с хартиеното ветрило, шахматните цар и царица и кануто от адмирала. Последно той пусна вътре някакво тъмно и лепкаво парче, загънато в носна кърпичка.

— Шоколадът! — възкликна Джейн. — А ние мислехме, че отдавна си го изял!

— Това е безценен подарък — кратко отвърна Лути. — Ние на острова нямаме такива сладки неща за ядене. Затова ще им го занеса, за да го опитат всички.

Момчето протегна ръка изпод вълнения шал и пъкна и хартиения плик под него. Най-накрая вдигна рошавия кокосов орех и го притисна към гърдите си. После го хвърли във въздуха към децата.

— Спомняйте си за мен, моля — срамежливо рече той. — Много ми е мъчно, че трябва да ви напусна.

Мери Попинз сви на вързоп старите му дрехи и ги постави върху луната.

— Хайде, Лути, време е да тръгваш. Аз ще ти покажа пътя. Майкъл и Джейн, вие се грижете за малките. Чичо, помни какво си ми обещал!

Тя прегърна раменете на момчето, увити в шала с розови цветове, а то се извърна към нея с широка усмивка.

— Мир и благоденствие! — вдигна ръка Лути.

— Мир и благоденствие! — извикаха в отговор Майкъл и Джейн.

— Следвай точно нейните съвети, момче! Мир и благополучие и за теб! — каза Лунния човек.

Те видяха как се отдалечава, пристъпвайки върху белите облаци натам, където се съединяваха с небето. До него вървеше приведена Мери Попинз и му сочеше пухкавата нишка, която се виеше посред небесната синева. Видяха как им кима с глава, как маха на прощаване, после голите му нозе заприпкаха все по-бързо и по-бързо и накрая той направи голям скок.

— О, Лути! — ахнаха ужасени децата. Но когато той се приземи благополучно на следващата пухкава купчина, въздъхнаха с облекчение. Той леко притича през нея и скочи на следващия облак. И така продължи напред, прескачайки през празните места небе между два облака.

До ушите им достигна някакъв писклив звук. Момчето от острова пееше и те дори можеха да различат думите на неговата песен.

*Аз съм Лути, син на слънцето,
облечен съм в дреха от рози
и се прибирам у дома.
Мир и благоденствие на вас, облаци!*

После той се изгуби от погледите им и песента му постепенно заглъхна. Мери Попинз стоеше с изопнати рамене зад децата. Когато те потърсиха с очи луната, тя вече бе поела по обичайния си небесен път, отплувайки все по-надалече и по-надалече.

— Сбогом! — викаха Джейн и Майкъл и махаха с ръце.

В отговор им помахаше едно бледо очертание на човешка длан, придружено от: „Au Revoir!^[2]“.

След това Мери Попинз размаха заплашително чадъра си с дръжка като папагалска глава към децата и нареди:

— А сега ходом марш с правилния крак напред!

Розата се залюля жизнерадостно върху шапката ѝ, когато тя бутна детската количка и я подкара надолу по стръмния склон.

На Джейн и Майкъл се стори, че по-скоро се пързаят, отколкото вървят по облака, който ставаше все по-влажен и студен. Скоро през него се провидяха върхарите на дърветата в парка и внезапно вместо въздух усетиха под краката си твърда земя. Насреща по главната алея се зададоха Пазача на парка и Министър-председателя, а лицата им бяха озарени от лъчите на изгряващото слънце.

— Ето ги и тях, точно както ви казах — идват право от небето в нарушение на всички разпоредби от парковия правилник!

— Глупости, Смит! Те просто са се изгубили в мъглата. Когато тя се вдигне, ще видиш, че стъпват по земята като всички нас. Това няма нищо общо с парковия правилник. Добър ден, госпожице Мери Попинз! Искам да ви се извиня от името на Пазача на парка. Ако човек го чуе какви ги приказва, ще си помисли, че сте ходили на луната, ха-ха-ха!

И Министър-председателя весело се разсмя на собствената си шега.

— Наистина би си го помислил човек! — отвърна Мери Попинз с грациозен поклон и невинна усмивка.

— А какво направихте с другото момче — продължи да упорства Пазача. — Онова с мургавата кожа. Да не сте го оставили горе на небето?

Той беше видял Лути да се изкачва заедно с тях, а сега не го съзираше в малката компания.

Министър-председателя го изгледа строго.

— Смит, този път вече го прекалихте! Как може някой да е останал на небето, като преди това трябва най-напред да се качи там! Вие сте зърнали някакви сенки в мъглата и въображението ви се е развихрило неудържимо! Сега се захващайте с работата си в парка и недейте да тормозите невинните хора, които просто се разхождат по алеите! Аз също трябва да побързам. Казаха, че има безредици и хаос на улица „Черешова“. Някой си бил загубил ума и аз трябва да разбера какво става. Приятен ден, госпожице Мери Попинз! Когато следващия път се качите на небето, моля предайте моите най-сърдечни привети на Лунния човек!

И като се заливаше от смях, Министър-председателя помахаше с цилиндъра си и забърза към главната порта на парка.

Докато вървяха след него, Мери Попинз и децата скришом се усмихваха под мустак.

Изправен като истукан наред главната алея, Пазача на парка гледаше гневно подир тях. Тази жена пак го беше направила за смях! Той можеше да се закълне, че я видя как се качва към небето. С цялото си сърце желаше да си беше останала там и никога повече да не слиза обратно!

На улица „Черешова“ наистина имаше сериозни неприятности.

Пред вратата на номер осемнайсет стоеше огромно женище. В едната си ръка държеше голяма черна чанта, а с другата си скубеше отчаяно косите и ту викаше високо, ту се давеше от плач и хлипане.

Двете кучета на госпожица Ларк, които обикновено бяха толкова тихи и приветливи, скачаха срещу нея и се съдираха от лай.

Естествено, плачещата особа бе госпожица Андрю.

Мери Попинз, която предпазливо пристъпяше на пръсти зад Министър-председателя, направи знак на децата да правят същото като нея и да пазят тишина.

По всичко се виждаше, че премиерът е много притеснен, когато приближи мястото на злощастното събитие.

— Ъ-ъ-ъ... Мадам, мога ли да ви помогна с нещо?
Госпожица Андрю го сграбчи за ръката.

— Да сте виждали Лути? — горко попита тя. — Лути е изчезнал! Загубих моя Лути! О, нещастна аз, о!

— Ами... Хм... — огледа се притеснен наоколо Министър-председателя. — Аз всъщност не съм много сигурен какво е това Лути. — Може да е куче, котка, даже е напълно възможно да се окаже и папагал, помисли си той. — Ако ми обясните, сигурно бих могъл да ви помогна.

— Той се грижеше за мен, дозираше лекарствата и ми ги даваше в определения от лекаря час.

— О, значи е аптекар! Е, за съжаление не съм виждал никакъв аптекар наоколо, още по-малко пък някой, който се е загубил.

— Той ми приготвяше овесената каша всяка сутрин!

— А, в такъв случай излиза, че е готвач. Не, и готвач не съм виждал.

— Той беше дошъл с мен чак от Южните морета, а сега го загубих! — И госпожица Андрю отново се задави от ридания.

Министър-председателя изглеждаше напълно потресен. Готвач — а може би аптекар — при това от Южните морета! Такъв, особено пък ако се е загубил, е много трудно да бъде открит!

— Добре, сега ми подайте тази чанта и двамата с вас ще направим една дълга разходка по улица „Черешова“. Все някой трябва да го е видял. Може би вие, а, мадам? — обърна се той към госпожица Ларк, която с всички сили се опитваше да укроти кучетата си.

— Не, нито аз, нито Андрю или пък Желания!

Тя нямаше никакво намерение да се забърква в проблемите на тая жена, която със своето хъркане подлуди цялата улица „Черешова“!

Двете кучета я последваха, все още джафкайки ожесточено.

Министър-председателя помъкна госпожица Андрю, вкопчена в ръката му, от врата на врата по улица „Черешова“.

Не, госпожа Деветнайсет не беше видяла нищо. Господин Двайсет повтори дословно думите ѝ. Той също не изпитваше никакво съчувствие към нещастieto на госпожица Андрю. Тя окупира най-безцеремонно техния любим номер осемнайсет, нещо повече — барикадира се в къщата и заключи като затворник в нея прекрасното чуждоземно момче. А всички останали обитатели на улица „Черешова“ имаха възможност само по един час на ден да му засвидетелстват

своята любов и уважение. Ако Лути наистина се бе загубил, то те всички от сърце му пожелаваха по-щастлива съдба.

— „Не“, „не“ и само „не“ признават за отговор тези коравосърдечни хора! Няма ли кой да ми се притече на помощ в ужасното нещастие? — ревеше госпожица Андрю и стискаше все по-здраво ръката на Министър-председателя.

Зад тях като безмълвна сянка се промъкваше детската количка, следвана от Мери Попинз, Джейн и Майкъл, които пристъпваха крадешком по тревата.

Ръката на Министър-председателя взе да изтръпва от свирепата хватка на госпожица Андрю. Тя продължаваше безутешно да ридае, влачейки го след себе си към последната къща на улицата, построена във формата на кораб, където живееше Бинокъл.

Бинокъл седеше на стълбите пред парадната врата и свиреше на своята концертина^[3]. Зад него адмиралът и госпожа Бум пееха с пълно гърло любимата си моряшка песен:

*Отплават моряците в открито море
и много бури ще гърмят и отминат
докато моят Джак
се завърне отново при мен.*

— Спрете! Спрете! — изпищя госпожица Андрю. — Чуйте какво имам да ви кажа! Лути изчезна! Отишъл си е завинаги.

Адмиралът прекъсна песента наред думата. След него млъкна и концертината.

— Гръм да ме удари! Изчезнал, казвате? Не мога да го повярвам — та той е толкова умно и схватливо момче! Сигурно просто е вдигнал котва и е отишъл да се запише моряк на някой кораб за далечно плаване. Ето такова нещо може да се очаква от всяко умно и схватливо момче! Съгласен ли сте с мен, Министър-председателю?

Честно казано, Министър-председателя изобщо не споделяше подобно мнение. Според него военноморските сили разполагаха с всички аптекари и готвачи, които им бяха необходими. Но от опит знаеше, че ако се опита да оспори мнението на адмирала, онзи ще го

прати да става моряк, а той предпочиташе до края на живота си да остане сухопътна мишка.

— Ами най-вероятно е точно така — отвърна притеснено Министър-председателя. — Трябва да продължим издирването именно в тази посока.

— А аз какво да правя? — избухна госпожица Андрю. — Той изчезна и аз няма къде да отида!

— Нали имате номер осемнайсет? — внимателно ѝ напомни госпожа Бум. — Това не ви ли стига?

— Питайте тогава Бинокъл — рече адмирал Бум. — На него му се намира свободна каюта. Там има достатъчно място за вас и цялата ви покъщнина.

Бинокъл хвърли един кос поглед на адмирала, после замислено огледа госпожица Андрю.

— Е, аз сигурно ще се справя с претеглянето на дозите лекарства, освен това всеки пират умее да приготвя овесена каша. Но... — гласът му прозвуча предупредително — ... вие ще трябва да си платите цената за това.

Върху физиономията на госпожица Андрю се изписа огромно облекчение.

— О, колкото кажете! Готова съм да платя всяка цена, вие само назовете сумата!

И тя охлаби хватката си около ръката на Министър-председателя.

— О, не, тук не става дума за пари. Вие имате нужда от човек, който да ви приготвя микстурите и да ви забърква овесената каша. На мен пък ми трябва някой, който да ми чете. При това неведнъж-дваж на ден, а всеки път, когато имам миг свободно време.

— О, дори не съм мечтала за толкова добро предложение! — И лицето на госпожица Андрю се разтегна в усмивка, а то изобщо не беше свикнало да се усмихва. — Аз имам много книги, които мога да взема със себе си и да ви науча на онова, на което учех Лути.

— Вижте сега, лейди — на мен не ми трябва образование. На пирата не му е нужно да учи как да бъде пират. Но... — в гласа му отново звънна предупреждение — ... няма да приема в дома си някой, който не знае елементарните за всеки моряк неща и не умее да танцува моряшкия танц!

— Моряшки танц ли? — потресена повтори госпожица Андрю. — И през ум не ми е минавало да танцувам подобно нещо, освен това дори не зная стъпките!

— Всеки по море или суша е длъжен да знае моряшкия танц — обади се адмиралът. — Достатъчно е само да чуете музиката. А сега дай тон, Бинокъл! Вдигаме котва!

Бинокъл се ухили на адмирала, вдигна концертината и с едно решително движение на ръката подхвана весела и жива мелодия.

Краката на адмирала сякаш сами заподскачаха. Същото сториха и краката на госпожа Бум. Министър-председателя се присъедини към тях. Когато дочуха мелодията да се носи откъм улицата, госпожа Деветнайсет и господин Двайсет взеха да се поклащат в такт.

Но госпожица Андрю стоеше като вкопана в земята каменна статуя, а лицето ѝ излъчваше непоклатима решителност. „Нищо не е в състояние да ме раздвижи — сякаш говореше изражението ѝ, — пък било то и земетресение!“

Мери Попинз ставаше все по-замислена, колкото по-неудържимо се ускоряваше ритъмът на музиката. Накрая грабна хармониката от джоба на Майкъл и я поднесе към устните си.

Тутакси от металната свирка се разнесе ясен звук, който веднага хвана ритъма на концертината. Бавно, бавно, сякаш против волята си, вкаменената фигура на госпожица Андрю разлюля поли и пристъпи с големите си стъпала, които никога преди това не се бяха движили в ритъма на танц, а сега се тътреха неуверено по земята. И така — стъпвайки ту на пета, ту на пръсти — ходилата ѝ сякаш я отнасяха в открито море.

Внезапно всички се превърнаха в моряци, начело с госпожица Андрю, която поклащаше масивната си фигура в ритъма на танца.

Анабел и близнаците така люлееха количката, сякаш беше лодка в бурно море. Джейн и Майкъл подскачаха край тях, черешовите дървета огъваха клони и стебла, а черешите се люлееха лудо по вейките. Само Мери Попинз стоеше неподвижно, притиснала хармониката към устните си и изтръгваше от нея вълшебни звуци.

Най-накрая всичко свърши. Заглъхна и последният акорд. Всички, с изключение на госпожица Андрю бяха останали без дъх, но особено доволни от себе си.

— Браво, моряци! — изрева адмиралът и свали със замах шапката си пред каменната фигура.

Тя обаче изобщо не му обърна внимание. Защото съвсем случайно зърна как Мери Попинз пххва хармониката обратно в джоба на Майкъл. Двете се изгледаха студено и продължително, сякаш два вълка се бяха изправили внезапно един срещу друг на горската пътека.

— Пак вие сте в дъното на всичко това! — Чертите на госпожица Андрю се разкривиха от ярост, когато осъзна, че Мери Попинз за втори път я беше изиграла. — Значи вие сте причината да подскачам по този ужасен и недостоен начин! Значи вие, Вие, ВИЕ сте отпратили Лути! — И тя насочи големия си треперещ от гняв пръст срещу спокойното и усмихнато лице на Мери Попинз.

— Глупости, мадам, изпаднали сте в голяма заблуда — не издържа Министър-председателя. — На никого не е по силите да принуди някой друг да танцува. Това, че играхте с нас, се дължи изключително на вашите собствени крака, а те се оказаха особено пъргави и възприемчиви към стъпките на моряшкия танц. Пък и от къде на къде такава уважавана и възпитана личност като Мери Попинз, която винаги се отнася отговорно към своите задачи и задължения, ще има нещо общо с миткането на някакви си готвачи, или още по-лошо — аптекари, из Южните морета! Това решително не може да бъде възможно! Немислимо е!

Джейн и Майкъл се спогледаха. Дватамата много добре знаеха, че именно немислимото се бе случило, при това съвсем неотдавна! А сега Лути пътуваше към дома.

— Всеки трябва да има свой собствен дом — меко каза Мери Попинз, обърна рязко количката и бързо започна да се отдалечава към къщи.

— Аз също се нуждая от собствен дом — извика бясно след нея госпожица Андрю, ритайки по портата на Бинокъл.

— Ами добре дошли тогава — рече Бинокъл. — Освен ако... — Той се усмихна със смразяващата си пиратска усмивка, — ... освен ако не предпочитате номер осемнайсет.

— О, не, никога! За нищо на света! Не и без Лути!

И госпожица Андрю отново зарови лице в шепите си. Преди да се усети, Бинокъл и Министър-председателя, който все още стискаше чантата аптечка, я набутаха в къщата.

— Е, сега вече тя намери своя пристан и е на сигурно място — каза адмирал Бум.

И като хвана госпожа Бум под ръка, той ѝ позволи да го отведе вкъщи.

Вече се спускаше здрач, когато господин Банкс, прибирайки се от работа по улица „Черешова“, надзърна през прозореца на Бинокъл и любопитно задържа поглед върху онова, което ставаше вътре. Върху единствения стол в малката стая, чиста и гола като корабна каюта, седеше госпожица Андрю и гледаше като човек, току-що претърпял корабокрушение. На масата близо до нея стоеше празна чаша. Отпреде ѝ беше приклепнал Бинокъл и като се поклащаше напред-назад, внимателно слушаше онова, което тя му четеше. Ако можеше да се съди по изражението на госпожица Андрю, това я изпълваше с безмерен гняв и отвращение.

Изправен до вратата стоеше Министър-председателя и слушаше унесено. Главата на правителството се намираще на скромната улица „Черешова“, при това в дома на един бивш пират!

Озадачен, господин Банкс поклати глава и любезно свали шапка за поздрав.

— Мога ли да бъда полезен, господин Министър-председателю? Да не се е случило нещо?

— О, Банкс, драги мой, каква горест и нещастие! Дамата, която виждате пред себе си, освободи номер осемнайсет заради изчезването на своя съквартирант — готвач ли беше, аптекар ли, не съм сигурен какъв точно. Та същият този най-неочаквано я напуснал. А Бинокъл, прислужникът на адмирала, я прибра да живее при него, но постави две много важни условия. Първо, да танцува моряшки танц и второ — да му чете. Е, тя танцува, макар и против волята си, а сега му чете на глас.

— Аз съм слисан — рече господин Банкс. — Госпожица Андрю да танцува! Лути пък изчезнал! Според мен е важно да знаете, господин Премиер, че този неин съжител и другар не е нито готвач, нито аптекар, а едно момче, което не е по-високо от дъщеря ми Джейн. Него госпожица Андрю го доведе от Южните морета.

— Мигар е дете?! Мили боже, тогава трябва незабавно да повикаме полицията! Едно изгубено момче трябва да бъде дирено под дърво и камък!

— Позволете да не се съглася с това, господин Премиер. Твърде е вероятно полицията само да го подплаши. Дайте му още малко време. Той е умно момче и ще успее да намери правия път.

— Е, щом мислите така... Вие познавате действащите лица в тази невероятна случка по-добре от мен, предполагам.

— Наистина е така. Навремето госпожица Андрю ми беше гувернантка. Подвизаваше се под името Свещеното страшилище. Затова според мен момчето просто е имало късмет.

— Ха! Май сега Бинокъл изпълнява ролята на Свещеното страшилище. Преди малко ѝ поднесе студена овесена каша и смеси всички нейни лекарства в една-единствена чаша. На всичкото отгоре не ѝ позволява да му чете нищо друго, освен броевете на „Фицо“, независимо дали са стари или нови.

— „Фицо“ ли? Но това, доколкото ми е известно, е комикс! А госпожица Андрю е образована жена. Сигурно принудата да чете комикси на глас направо я ужасява! Готов съм да се обзаложа, че това дори може да я подлуди!

— Но на мен те ми харесват, Банкс! Толкова ми е досадило да създавам закони, че „Фицо“ ми идва като глътка свеж въздух. Току-що минахме „Тигърът Тим и костенурката“ и в момента сме по средата на „Приключенията на Сам“. Ето защо те моля да ме извиниш, приятелю. Сега искам да чуя как той и Гуендолин са успели да надхитрят Дракона.

— О, ама разбира се! — любезно рече господин Банкс.

И като остави Министър-председателя да слуша за приключенията на Сам, проточил врат, той се завтече към дома, преизпълнен с новини от деня.

Когато префуча покрай номер осемнайсет, господин Банкс забеляза, че къщата отново е възвърнала стария си приветлив вид, а кучетата на госпожица Ларк усилено душат нещо край оградата. Явно бяха надушили кокалите, които подариха на Лути. Тъй като него вече го нямаше, те бързаха отново да си ги върнат. Защо трябва да оставят такова съкровище на другите кучета?

— Имам новини за теб — извика господин Банкс, когато госпожа Банкс го посрещна на вратата. — Това направо си е сензацията на годината, скъпа моя! Лути вече не е на нашата улица, а госпожица

Андрю е напуснала номер осемнайсет и е отишла да живее при Бинокъл!

Госпожа Банкс изписка изненадана и се строполи на най-близкия стол.

— Лути е изчезнал?! О, горкото малко момче! Не трябва ли незабавно да се втурнем да го търсим? Той е толкова млад, а е изгубен в една непозната страна!

— О, не се безпокой, скъпа, Лути има глава на раменете си. Най-вероятно е отишъл на пристанището и се е цанил за моряк на някой от търговските кораби. Повече се тревожа за госпожица Андрю. Тя държеше това момче като птица в клетка, а сега сама се озова зад решетките и е принудена да чете разни истории от „Фицо“ на глас.

— От „Фицо“?! За госпожица Андрю ли говориш?! Не мога да го повярвам!

Сега беше ред на госпожа Банкс да се слиса.

На господин Банкс му идваше да затанцува от радост. Той вече предвкушваше радостта от това, че неговият въображаем приятел от номер осемнайсет, старият астроном, отново ще обърне телескопа си към звездния небосвод. Господин Банкс дори не подозираше, че съседната къща пак е населена от своите невидими обитатели — бабата, играча на шах, познайника на адмирал Бум — смелият морски капитан, възпитаното дете от мечтите на госпожа Бум, любезната приятелка на госпожа Банкс, Спящата красавица, Гобо. Той не си даваше сметка, че дори копривата отново е започнала да избуява покрай оградата на номер осемнайсет.

— Помисли си само — говореше развълнуван господин Банкс, — номер осемнайсет отново е необитаем и сигурно такъв ще си остане!

— Все пак не е ли редно да помислим за госпожица Андрю, Джордж? Дали тя ще може да издържи подобен начин на живот?

— Не, скъпа, сигурен съм, че няма да успее. Убеден съм, Бинокъл ще се събуди една сутрин и ще разбере, че е изоставен и вече няма да има кой да му чете на глас. Както ни е известно на всички нас, госпожица Андрю си е чешит. Освен това е начетена жена и родена учителка. А призванието на учителите е да обучават някого. Готов съм да се обзаложа, че рано или късно тя ще офейка. Последния път пое към Южните морета. Може би тоя път ще отпраши на север и ще

намери някое ескимосче да се грижи за нея! Запомни ми думите, тя ще изчезне от улица „Черешова“ много по-скоро, отколкото може да се очаква.

— Много се надявам да си прав — промърмори госпожа Банкс. — И без това на всички ни додея от ужасното й хъркане. Майкъл! — Тя внезапно прекъсна изречението си при вида на една дребна фигурка в пижама, кацнала върху перилата на стълбището. — Вече трябваше да си в леглото!

— И какво се каниш да направиш — да се изкатериш по перилата ли? — запита на свой ред бащата.

— Аз съм пират — пое си шумно дъх Майкъл и се опита да се повдигне на пръсти, за да изглежда по-внушителен.

— Никой, дори пиратите, не могат да се пързаят *нагоре* по перилата. Това е против всички природни закони. Между другото с прискърбие ти съобщавам, че Лути си е отишъл. Страхувам се, че никога повече няма да го видим.

— Знам — отвърна Майкъл. — Освен това ми е известно, че някой, който е съвсем близо до нас, *може* да се плъзне нагоре по перилата.

— Така ли? — сопнато попита господин Банкс. — Страх ме е да си помисля колко неща са известни на моите деца, за които на мен дори през ум не ми е минавало. А сега застани отново на краката си, както постъпват всички цивилизовани същества!

Майкъл неохотно се подчини. На него хич не му харесваше да бъде цивилизован.

На горната площадка на стълбището като боядисана в синьо статуя го очакваше Мери Попинз, а ръката ѝ недвусмислено сочеше право към неговото легло.

— О, не започвайте отново, моля ви, Мери Попинз. Вече ми писна всяка вечер да си лягам в леглото!

— Нощта е дадена за сън — заповеднически каза тя. — Бегом в леглото. Ти също, Джейн!

Джейн седеше на колене върху перваза на прозореца, притискаше към гърдите си кокосовия орех на Лути и гледаше втренчено луната, която прекосяваше небето, устремена по обичайния си път към хоризонта. Тя знаеше, че макар и да не го вижда, там горе има един човек, за когото нощта не е отредена за сън.

— Аз ще се погрижа за това. Благодаря ти!

Мери Попинз издърпа кокосовия орех и погледна издълбаното върху черупката му усмихнато лице, което макар и безмълвно, сякаш повтаряше думите на Лути: „Мир и благоденствие вам!“.

Тя постави кокосовия орех върху полицата на камината. Нейното отражение в огледалото над нея я погледна и двете си размениха одобрително кимване.

— Но аз исках тази нощ да стоя буден и да наблюдавам — протестираше Майкъл.

За негова голяма изненада обаче Мери Попинз не отвърна нищо. Тя мълчаливо постави един стол край леглото си и с драматичен жест го покани да седне.

Той го стори, изпълнен с решителност. Искаше и той да зърне Лути по пътя му към дома.

Но клепките му скоро започнаха да натежават. Момчето се опита с пръсти да задържи очите си отворени, но взе да се прозява — една огромна прозявка, която сякаш можеше да погълне и самия него.

— Май ще е по-добре да бдя утре — каза той най-накрая и се търкулна в леглото, а Мери Попинз го измери с поглед, който беше по-красноречив дори от думите.

— Утре никога няма да настъпи — обади се Джейн. — Когато се събудиш на заранта, вече ще бъде днес.

И тя също се отправи към леглото си.

Двамата лежаха под завивките и наблюдаваха как Мери Попинз както обикновено преминава като вихрушка през стаята, подпъхва завивките на Анабел и близнаците, поставя люлеещото се конче в ъгъла, където му е мястото, вади разни неща от детските джобове и внимателно сгъва дрешките. Когато стигна до моряшката блуза на Майкъл, тя измъкна от нея хармониката и я пъкна в ръцете на момчето.

Той реши още веднъж да опита да засвири, но колкото и да духаше, от нея не излезе никакъв звук.

— Пак не иска да свири — каза той. — Едва ли дори Лунния човек ще успее да изтръгне някакъв звук от нея. Чудя се, Мери Попинз, защо единствено ти успя да я съживиш, когато свиреше моряшкия танц.

Мери Попинз го удостои с бърз поглед на сините си очи.

— Чудя се! — подигравателно рече тя и отново се завъртя като вихрушка из стаята.

На Джейн също ѝ се щеше да остане на пост тази нощ, но добре знаеше, че това е невъзможно. Ето защо притихна под завивките и се замисли за Лути. Представи си как той пее и подскача от облак на облак, увит във вълнения шал с огромни розови цветове по него. За Лути нощта също не бе време за спане. Внезапно момчето се разтревожи.

— Представете си, Мери Попинз — извика тя, — че на небето няма достатъчно облаци, та да може той да се добере до своя роден остров!

И момичето си припомни безбройните ясни нощи с безоблачно небе, когато от хоризонт до хоризонт се виждаше само тъмносиньо небе.

— Ами ако внезапно попадне на празно място! Как ще може да продължи нататък?

— Винаги някъде по небето има облаци — спокойно отвърна Мери Попинз и драсна с клечка кибрит фитила на нощната лампа върху полицата над камината. Както обикновено тя щеше да свети цяла нощ. Пламъкът изпълни стаята със сенки, които приличаха на облаци.

Джейн се почувства разколебана.

— Когато утрото настъпи, той вече ще си е у дома под кокосовите палми. Ние също ще си бъдем вкъщи, но под черешовите дървета. Различно е и въпреки това е едно и също.

— Вкъщи си е най-добре — весело рече Мери Попинз, провесвайки чадъра с дръжка като папагалска глава на закачалката.

— Ами вие, Мери Попинз? — продължи Джейн, съзнавайки, че си позволява нечувана дързост. — Къде е вашият дом? Къде отивате, когато не сте с нас?

— Всеки има нужда от свой дом — това ни каза днес, не помниш ли? — Майкъл също се беше одързостил да говори за непозволени неща.

Мери Попинз най-сетне беше спряла край масата и вече не фучеше като вихрушка из стаята. Светлината от лампата озаряваше лицето ѝ — розовите бузи, сините очи и вирнатия нос. Тя ги изгледа замислено, а те застинаха в очакване, притаили дъх. Откъде ли беше дошла при тях — дали от вдън гори тилилейски или от някое поле, от сламена колиба или от старинен замък, от върховете на някоя планина или от морските брегове? Дали щеше да им каже, или отново ще запази тайната за себе си?

„О, най-сетне ще ни разкаже!“ — помислиха си те, когато лицето ѝ се оживи и светна, подсказващо за тайни, които трябва да бъдат споделени.

Сетне в очите ѝ проблесна светлинка и върху устните ѝ отново се появи познатата загадъчна усмивка, която сякаш подлагаше на

изпитание тяхното любопитство.

— Аз съм си винаги у дома — каза най-накрая тя, — където и да се намирам!

И с тези думи изгаси лампата.

[1] Английска мярка за дължина = 2,54 см; прен. — Бел.прев. ↑

[2] Довиждане, сбогом (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Вид малък акордеон. — Бел.прев. ↑

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Памела Травърз е родена в Куинсланд, Австралия. Започва да пише разказчета за деца, още когато самата тя е дете. По-късно сътрудничи на ирландски и английски литературни списания предимно с театрална критика. Водена от стремеж за по-успешна лична изява, младата писателка се премества в Англия. Романът „Мери Попинз“ — странната и много забавна история за децата на семейство Банкс и тяхната вълшебна гувернантка е публикуван през 1934 година.

„Това е най-хубавата и оригинална английска книга, излязла след появата на «Мечо Пух»“ — пише в рецензия на вестник „Ню Йорк Хералд Трибюн“.

Серията книги за вълшебната гувернантка включва още: „Мери Попинз се завръща“ (1935), „Мери Попинз отваря вратата“ (1944) и „Мери Попинз в парка“ (1952).

Музикалният филм на Уолт Дисни „Мери Попинз“ (1964), съчетан с анимация, печели пет награди „Оскар“, между които за най-добра женска роля — на Джули Андрюс, за най-добра филмова адаптация на литературно произведение и за специални ефекти.

През 1982 г. Памела Травърз публикува книгата „Мери Попинз от улица «Черешова»“, а четири години по-късно — „Мери Попинз и съседите от номер осемнайсет“. С тях книгите за вълшебната гувернантка стават общо шест. Издателска къща „Пан“ за първи път представи цялата поредица на български език.

Издание:

Автор: Памела Травърз

Заглавие: Мери Попинз от улица „Черешова“

Преводач: Анелия Янева

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Пан’96“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: повест

Националност: австралийска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Любомир Русанов

Художник на илюстрациите: Мери Шепард

ISBN: 954-657-363-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4790>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.